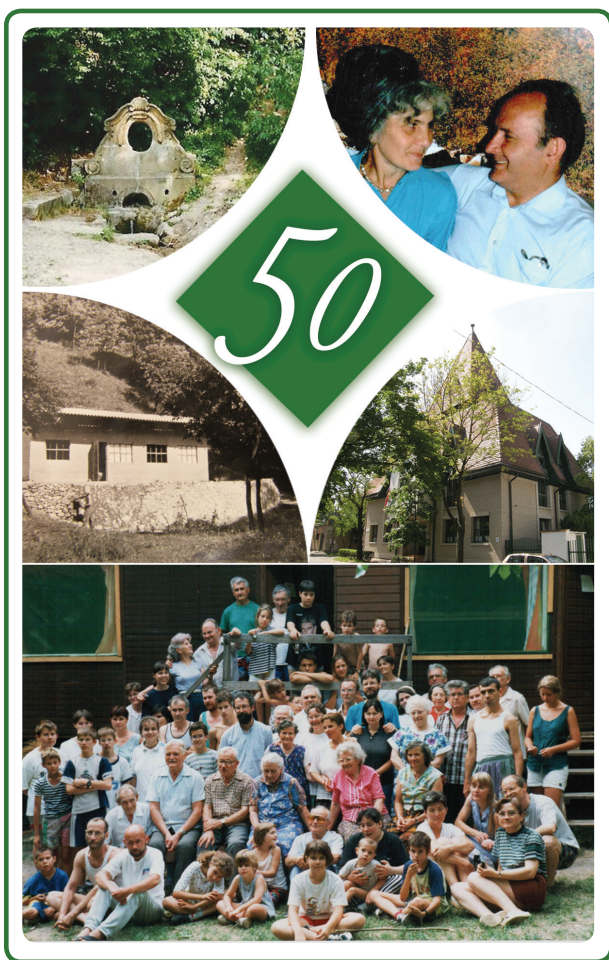

Szabadságforrás - 50 év
Emlékezések, énekek, fényképek

2009 június 13.

ide beragaszthatod az évfordulás csoportképet

Szabadságforrás - 50 év
Emlékezések, énekek, fényképek

Felelős kiadó : Kispeszt-Rózsatéri Református Egyházközség
Ablonczy Kálmán, lelkész
2009

A kötetet a Percprint Digitális Nyomdai Műhely munkatársai készítették.
Köszönetet mondunk Füle Balázsnak, szerkesztői, tördelői munkájáért.

„Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem,
és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását.”
(Zsolt 50,23)

Visszaemlékezések:

- 6** Vándor Gyula emlékező írása a kezdetekről
- 7** Vándor Gyula és Vándor Gyuláné
- 9** Vándor Gyula különös naplója...
- 13** Ablonczy Dániel
- 14** Ablonczy Kálmán
- 17** Füle Lajos
- 19** Ablonczy Zsolt
- 20** Végh Tamás
- 21** Michna Ottó és Ablonczy Ágnes
- 22** Nagy Béláné Eszter
- 23** Ablonczy Pál
- 24** Göndöcz Pál
- 25** Peres Imréné Vajda Zsuzsanna
- 27** Péntes László
- 29** Rácz Gábor
- 30** Riport

Egyszer volt, hol nem volt... ***Vándor Gyula emlékező írása a kezdetekről***

1957. év szeptember egyik délelőttjén főzés közben leptem meg szeretett lelkipásztorunkat, Dani bátyánkat. Több aktuális probléma megbeszélése után szinte egyszerre mondtuk ki abbéli kívánságunkat, hogy jó volna, ha egy csendes helyen alkalmas telkünk lenne, ahol a hétvégét, esetleg a szabadságot is testvéri közösségben eltölthetnénk. Abban hamar megegyeztünk, hogy Balatonra, vagy egyéb „nedves” helyre nem mennénk. Ezzel, azt hiszem, akkor meg is beszéltük a lehető reménységeket, s csupán még abban egyeztünk meg, hogy kérni fogjuk a Föld Urát - ha Neki is tetszik – adjon a tulajdonából egy kicsiny részt nekünk.

Hamarosan, Hegyaljai György tiszteletes úr ajánlatára Ady-ligeten néztünk meg egy régi kőbányát, alkalmas telek gyanánt. 100 négyszögöl 7.000.- Ft-ért. Ennyi pénz nem volt, talán megvettük volna, ha közben az árat 15.000.- Ft-ra nem emelték volna. Továbbálltunk. Közben kérvényeket bocsátottunk „fölfelé”, segítségért.

Magam sem tudom hogyan, a következő év tavaszán (1958.) bejutottam az Alkotmány utcai vidéki ingatlanok hirdetőjébe. Itt találtam két alkalmasnak látszó hirdetést. Egyik a „világ végén”, a Bükk hegységben, gazdája nem is tudta megmondani pontosan, hol van a telek, neki is csak látatlanban adták el, ő sem tud mást tenni. A másik Szentendrén kínálkozott, Szabadságforrásnál: 1.400 négyszögöl 800 Ft-ért. A tulajdonos Pesterzsébeten lakott.

1958. aug. 9-én Dani bátyámmal utána indultunk, hogy kikémleljük „Kánaán” földjét. Az állomástól gyalog mentünk, még nem ismertük a „kánaáni” szokásokat. Benkovits Istvánt kellett keresni, a telek főgondnokát. A táj, a forrás, a patak, a levegő és minden a „kánaáni kémekeket” ámulatba ejtette. Még az sem tudta lehűteni örömünket, hogy „Pista bácsi” közölte velünk, a telek egynegyede már az övé. Tudniillik a telek négy testvére lévén, az egyik eladta Pista bácsinak jussát 200.- Ft-ért. Nekünk még a három rész is megfelelt volna, ha a következő hetekben ki nem derül, hogy - a négy testvér haragban lévén egymással - a telek nem eladó.

Utolsó alkalommal egyedül jártam kint, „véletlenül” benéztem a Tanácsba, keresvén forráskörnyéki állami tartalékföldet. „Hogyne kérem, van, olcsón megszámlítjuk.” – mondták. S ámulatomra, a lemondott telek tőszomszédságában kínáltak alkalmas helyet vételre. Ez 1958. októberében volt. December 5-én aláírtuk a szerződést. 1959. febr. 2-án levél érkezett a Tanácsból, a szerződés nem érvényes, csak magánszemélynek adható el

a telek. Vándor Gyula nevére újabb szerződés készült, február 10-én. Április 25-én megkaptuk a megyei jóváhagyást, és 1.300.- Ft ellenében elfoglaltuk Isten ajándékát.

Hála legyen az ajándékozó Istennek.

Nagyon örültünk, bár az ajándékok java ezután következett. Telkünk már volt, ház is jó lenne rá. Olyant kellett tervezni, amihez kevés pénz kell, és sok ember elfér benne. 1959. nyarán elkészült a hegy bontása a házhely számára. Az Isten csodálatos segítségét élhettük át a Tanács építési osztályának engedélyével kapcsolatban is. Csak 24 m²-ig engedélyezhettek víkendház-építést, s a mienk 40 m² volt. ... Megkaptuk az engedélyt.

1960. tavaszán hozzákezdünk a ház építéséhez. Mesterünk tökéletesen irányította a tökéletlen kontárok munkáját. Ezen a nyáron már a házban aludhattunk, megtarthattuk első alkalmainkat.

A csodálatos szabadítások alkalmainak sora elkezdődhetett.

„Méltó ...!”

Vándorné Margitka emlékezése

Talán még ma is megtalálható táborhelyünk közelében az a sziklakő, melybe drága Párom, Gyuszi belevészte a szívünk hálájából fakadó szót: „MÉLTÓ ...!” (Jel 5,12)

Egyedül Jézus méltó a dicséretre!

Mély hálával és örömmel emlékezem az Ő tetteire, az átélt csodákra, érthetetlen, kimondhatatlan szeretetének megtapasztalására.

Csoda volt, ahogy megajándékozott ezzel a táborhellyel, minden elképzelést felülmúlva, minden akadályt félretéve, különféle emberi eszközt felhasználva.

Dani bácsival és az akkori gondnokunkkal, Péntek Bálint bácsival Gyuszi kikapcsolódásra, elcsendesedésre alkalmas helyet keresvén, egy újság-hirdetés nyomán talált a forrás melletti helyre, első látásra beleszerettünk. Szomorúságunkra hamar kiderült, hogy a tulajdonosok visszakoztak a telek eladásával.

Gyuszi – kevés reménnyel ugyan, de – megpróbált érdeklődni az akkori Tanácsnál, volna-e a forrás közelében megvásárolható terület. A válasz: „igen” volt. Közvetlenül a korábban megkeresett hely mellett kínálták ezt a nagyobb és lényegesen olcsóbb telket. – Az átélt csodák sorozatának az egyike volt ez, már a kezdetnél.

Akadály támadt – amire a legkevésbé számítottunk – az Állami Egyházügyi Hivatal nem engedélyezte, hogy a gyülekezet ilyen telket vásároljon.

„Istennél nincs lehetetlen!” Eszközül éppen a Tanács embereit használta fel, ugyanis az ő ötletük volt, hogy vegye valamelyikünk a nevére. Mivel a vásárlás egyéb feltételének is csak Vándorék feleltek meg, így lett a mi nevünkön a Gyülekezet -, illetve a mi Istenünk tulajdona.

Az ideérkezők azt az eligazítást kapták és mondhatták tovább, ha valaki érdeklődött: „ők a Vándorék vendégei”.

A mi drága ajándékozó Urunknak a megőrző, megtartó szeretetét számtalanszor átélhettük. Feljelentések eseteit, irigység megnyilvánulásait, a Skanzen számára való kisajátítást, stb., stb., csoda módon mind-mind kivédte különböző eszközök által a mi Atyánk. Kifosztottak, felgyújtottak, mégis vagyunk. Sorolhatnám ... Áldás forrásának helye volt és ma is az a táborhelyünk.

Sok örömünk volt a csendesheteinken olyan értelemben is, hogy élveztük a meleg, derűs testvéri szeretet légkörét. Együtt örültünk a sok drága igei üzenetnek.

Sajnos előfordult néha, hogy sikerült egyeseket rávenni a kísértőnek negatív befolyásolásra. Ilyenkor felettébb megijedtem, Jézus azonban mindig kézbe vett. Ő volt az erő, Ő volt a győztes.
HÁLA, HÁLA. MÉLTÓ !

A lelki áldás számbavehetetelen: Meggazdagított, megáldott. Nemcsak Szabadságforrást, hanem Jézust magát, az Élet forrását nyerhettük meg.

Sok-sok közül csak egy konferenciás hetünkre hadd emlékezzek: Sürgettük volna az ébredést, testvérek imádságos segítségét kértük. Voltak, akik (hamis!) prófétát kínáltak eszközül. Megátkoztak, mert nem fogadtuk. Éppen abban az évben, mikor ez történt, éltük át, csodaképpen, a legtöbb, Jézusnak átadott szívnek az örömét. Emlékszem az akkori csendeshetünk

utolsó napi igéje a 87. Zsoltár volt, 6-7. versei: „Az Úr beírván feljegyzí a népet, ez is ott született! És táncolva énekek: minden forrásaim Tebenned vannak!”

50 évet leírni nem lehet, a rengeteg közös öröm, a személyes kapcsolatok, az egymáshoz tartozás élménye drága ajándék.

A boldog nagy reménység az igazi nagy találkozás a minden földin túl az örök otthonunkban, ahol ismét együtt örülhetünk az előrement szeretteinkkel.

Az utolsó szabadságforrási szolgálatán Gyuszi bizonyágtétele erről szólt: “Vándor vagyok, nem ez az én hazám ...” Majd az ezt követő ifjúsági csendeshéten, Piliscsabán, szólította haza az Úr. Utoljára ezt az éneket tanította: „Boldog öröm, hála özön árad szívemen át. Jézus szeret, lelke vezet minden nehezen át...” Így mehetett haza, át az örök hazába.

Még egy forráshely vár ránk a Jel 7,14-17. szerint. (Olvasd el!)
„Mondd, ott lellek a forrásnál?” (Hallelujah é.141.)
„Dicsérő ének mély hála jelül zengje, hisz méltó Jézus egyedül!”

Építkeztünk...

Vándor Gyula különös naplója arról az építkezésről, amelyre 20 évvel a telekvásárlás után került sor

20 ajándék esztendő telt el 1958. óta. Akkor kaptuk ugyanis Istentől telkünket. Két év múlva ház épült reá. Sok áldozattal és sok áldással készült, de nagy örömünkre szolgált.

Igaz e ház egyetlen helyiségében volt a konyha, a szoba, a raktár, a fürdőszoba, mégis úgy éreztük magunkat, mintha palotánk lenne.

A ház fala nád volt, plafon hiánya nem zavart. Békés (hol nem békés) együttélés volt a pelékkal, egerekkel, mókusokkal, s olykor még kígyókkal is.

Áldással készült a ház, áldással folytatódott, illetve kezdődött az élet.

Nem győztük csodálni telkünk, házunk, életünk Urát, aki a csodák, ajándékok özönével vett körül bennünket.

Közben évről-évre gyarapodtunk; újjászületőkkel, takarókkal, ágyakkal, konyhával, fürdőszobával, WC-vel.

Az áldozat és az áldás együtt járt 20 éven át.

Volt úgy, hogy elveszik, kisajátítják az isteni ajándékot, de a félelmek csak arra voltak jók, hogy megláthattuk Urunk újabb csodáját, hatalmát. Maradhattunk, nem vették el tőlünk, sőt bekerítették, illetve kerítést adtak, a telkünket megnövelték.

1978-at írunk, 20 év óta sok hálát mondtunk, sok csodát éltünk át. A nádpadió falak földközélszinten megrohadtak. Gondolkodtunk azon, hogy milyen megoldást találhatnánk. Pénzünk kb. annyi volt, mint 20 évvel ezelőtt. Ebből deszkafalra telt volna. Az első javaslatok és számítások erre céloztak. Lelkipásztorunk – Dani bácsi – téglafal mellett szállt síkra. Előzetes számítás szerint ez kb. 30.000 Ft-ot igényelt volna, azonban ennek még a felével sem rendelkezünk.

Nagy Béla elkészítette az anyagtervet s a „nyáj ment a pásztora után”. A presbitérium megszavazott 10.000 Ft hozzájárulást. Téglaház építését terveztük el.

Az anyag gyűlt, a pénz fogyott, a pénz újra gyűlt, az anyag együtt állt. Még új tűzhelyre is futotta. Áldozat nyomában járt az áldás. A Skanzen bezárt kapuja is jó szívvel nyílt meg teherhordó autóink előtt.

1978 június 16-án kezdtük el az új ház alapjainak lerakását. A régi falak még álltak, az új alap már készülhetett.

Közben a téglák is „jöttek”, az udvarról fel a teraszra, izzadva, nyögve, de jöttek. Volt, aki a sódert támogatta fel, volt, aki vízzel, cementtel dolgozott, „kézi betonkeverővel”, volt, aki árkot ásott, volt, aki betonszállító szakmunkásként helyezkedett el, volt, aki a konyhában keresett maradandó kincseket.

11 órasi napi munka után ültünk le esténként, s beszélgettünk.

A Krisztussal való élet örömeiről, harcairól folyt a szó. Ki-ki elmondta tapasztalatát. Közösség volt ez a javából. Egyik este, alighanem szombaton, amikor be akartuk fejezni a beszélgetést, Verpeléti Toncsi jelezte, ő még szeretne valamit mondani. Szívesen maradtunk, hiszen eddig nem engedték őt szóhoz jutni. Elmondta, hogy végighallgatva bennünket, szívesen járna ő is ezen az úton, de nem tud rálépni, nem tud megjavulni. Érzí, neki is ott volna a helye! Ilyeneket mondott...

Négyen hallgattuk őt boldogan, aztán hárman megszólaltunk és mondtuk, amit éppen szánkra hozott a Lélek. S végezte a maga munkáját, amire ember nem képes, végbe vitte. Toncsi megbánta bűneit, elhitte, elfogadta a feléje nyújtott bocsánatot, a feléje közeledő Krisztust. Együtt sírtunk és örültünk az asztalnál öten, s gondolom körülöttünk az angyalok meg igen sokan!

Két alap készült ezen a napon! Az egyik: Verpeléti Antal életének alapja, a másik pedig Isten taboros házának beton alapja.
Hála érte!

Közben, reggel 4-kor, még „gombaszakértők” is öregbítették tudományukat – rövid körútjukkal -, minek következménye persze tudományos lakmározás lett.

Szombaton elkészült az alap, de voltak lelkes „fiatalok”, akik a téglát még „dajkálni”, a homokot meg a kerítés túlsó oldaláról az udvarba bedobálni akarták. Szegény „lapátok” hogy elhagyták magukat a végén.....

Az alap kész volt, az ajtót bezártuk! Hála és öröm volt bennünk. Köszöntük az erőt, az elvégzett munkát, a barátságot, a jókedvet – az áldást.

Az alapok lerakása után 1978 június 27-én érkeztünk meg kellő izgalommal és „szaktudásunk” remegő bizonytalanságával, hogy egy hét alatt lebonsunk egy régi, s helyén felépítsünk egy új házat.

Az újság azt írta, rossz idő lesz a héten. Mi az újság helyett arra figyeltünk, aki az időjárásnak is Ura.

Az első napon sátorverés, szalmazsák és ágyhordás volt a feladat. Az eredeti tervben ez volt az előírás. Igen ám, de gondnokunknak megjött a harci kedve, csákánnyal nekiesett a falak bontásának. Estére már csak a „mankón” álló tető mutatta, valamikor reggel itt még ház állt. Tető falak nélkül; ezt láthatta az este érkező.

Vasárnap és hétfőn jött az áldozók sora.

Az egri nők munkájával kezdődött a munka: kátrányolvasztás, kátrányöntés az alapa.

Az első téglalap letétele előtt a ház konyha felőli sarkára igét helyeztünk. A műanyag fóliába burkolt íráson ez áll:

„Én vagyok az út, az igazság és az élet.” (Jn 14,6)

Szeretnénk ezen az „úton”, ezen az alapon élni, azaz Őt, Jézus Krisztust – a mi életünket – megélni.

Két szakember Bartha Sándor (munkavédelmis!) és László János (villamosvezető!) vezérletével (falrakásával) megindultak a téglák, verejtékezzve, de szép sorban egymás mellé.

A dolgozók száma egyre nőtt. 25-32 fő volt az átlag létszám naponta. Reggelenként a testi táplálék mellé lelkieket is kaptunk. Egy-két gyermeki köszöntéssel, szóval életünk Urát is hívtuk a munkához: „Jó reggelt, Uram, Jézus...”

Sokszor volt bajban a „legjelentéktelenebb” munkahely, a konyha is. Az ebédfőzés beindult a jelentkezés alapján 12-15 főre, az ebédnél már 25-en voltunk.

Egy napon, szerdán, esett az eső szünet nélkül. A falazás ennek ellenére zavartalanul folytatható, egyrészt tető alatt történt, másrészt a „malterosok” nem félték az esőtől.

A legnehezebb feladat az áthidaló gerenda „felküldése” volt. Féltettük a gerinceket, hálások vagyunk, hogy nem maradt következmény.

Igen sok női és lány kéznek adott munkát a festés. Ablakokra, ajtókra és a felszegezendő mennyezettáblákra kellett művészi hajlamot kifejteni.

A teherfuvarozási tevékenységet Füle Juditkánk végezte „Trabant kom-bijával”, majd a Michnák is besegítettek.

Nagy dilemmát okozott a betonkoszorú. Legyen-e? Alkudozás folyt. Végeredmény: lett betonkoszorú. Sok gond mellett, de lett. Boldog volt a tervező, győzött a jó minőség követelménye.

Kevés lett a tetőléc, hozni kellett még. A probléma az volt, csak 4 fm-est lehetett kapni. Hogyan, mivel hozzuk el? Ottó doktor úr megoldotta, boldog is volt, hogy egy rendőr sem üdvözölte őt a megoldásért.

Szombaton tetőzött a létszám. Tán 36-40-en is voltunk. Egyszerre készült a tető, a plafon, az eresz, a terasztető, a falsimítás kívülről, belülről s a meszelés.

Istentiszteleten vettünk részt, különös istentisztelet folyt. Az áldozás gyönyörű módja. Mindenki keresett magának munkát. Az áldozat jó illata magasra szállt. Közben-közben kedves ének-gitár hangok tették ünnepélyesebbé a percekét.

5 sátor lett felállítva, az ágyak váltogatták alvóikat egész héten. Az album képei mutatják, a fiatal nemzedék is eljött, megnézte, hogy mi készül az ő jövője számára. Elégedettséget láttam az arcokon. Szívesen látnám ugyanezt 15-20 év múlva is.

Szombat estére elkészült a nagy mű. Vasárnap takarítás, rámolás. Mindent elpakoltunk. Még a bejárati ajtó három új kulcsát is. Nagy igyekezettel kerestük, hiába. Valakinek eszébe jutott: hátha a nagy szemétegető tűzbe esett a kulcs. Kerestük a tűzben, de nem találtuk. A helyzet kilátástalan volt, valakinek itt kell maradni, mert nem tudjuk bezárni az ajtót. Egy lehetőség maradt! Kérni, Akinek szeme végig látta a kulcsokat, mutassa meg nekünk! És megmutatta: mégis a tűzben volt! Nagyon örültünk, hálások voltunk a „tűzben megpróbált kulcsokért”.

Vissza-vissza néztünk az Istenáldotta házra, könnyezve, mélységes hálával a szívünkben: -- jövünk vissza!

Igen, jövünk vissza, akiknek megengedte az Úr, hogy itt lehettünk: Ablonczy Dániel, Ablonczy Dánielné, Ablonczy Kálmán, Ablonczy Margit, Ablonczy Pál, Ablonczyné Vándor Margit, Bartha József, Bartha Sándor, Bíró László, Bíró István, Bogyó Ferenc, Bogyó László, Bogyóné Vándor Hajnalka,

Füle Lajos, Füle Lajosné, Füle Tamás, Füle Judit, Fodor Lajos, Göndöcz Pál, Kiss István, Kiss László, Harkai Tamás, Klucsik Péter, Klucsik Géza, Kovács Zsigmond, Kun Elemér, Kokaveczi Ildikó, Láposy Anna, Lakó Nagy József, László Gábor, László Gáborné, László János, Labancz Károly, id Michna Ferenc, ifj Michna Ferenc, ifj Michna Ferencné, Dr. Michna Ottó, Dr. Michna Ottóné, Miklóssy József, Miklóssy Józsefné, Miklóssy Katalin, Miklóssy Hajnalka, Molnár Sándor, Molnár Sándorné, Molnár Eszter, Molnár Tamás, Nagy Béla, Pály Lukács, Pálóczy János, Séra Sándor, Szamosközi Judit, Szócs Ilona, Tusa Árpád, Tusa Árpádné, Verpeléti Antal,

Emlékek, emlékképek a kezdeti időkről...

Ablonczy Dániel emlékezése

(Idézetek és töredékek egy hosszabb beszélgetésből, amelyet a 95. esztendőjében járó Ablonczy Dániel, ny. lelkéssel folytatott Bogyó László és Füle Tamás)

A CE konferenciákra is emlékezve, nagyon vágyódtam arra, hogy a gyülekezetnek is legyen valahol egy helye, ahol nyáron egybegyűlhet, gyerekek, ifjúság, az egész gyülekezet legyen ott együtt, valójában üdülőtelpnek is szántam volna azt a telket, ahova mehetünk. Először egy Pesthidegkút melletti helyet néztünk ki, gyönyörű környék volt, de mire kimentünk megnézni, kiderült, hogy eladták. Nem is csodálom. Az egész olyan volt, mint egy afféle akropolisz.

Ez tehát nem sikerült, de kitűnő munkatársaim voltak. Többek között Vándor Gyula, Vándorné Margitka, Füle Lajos, Füléné Judit, akik páratlan segítségek voltak, de rengetegen mások is, akiket nem tudnék felsorolni. Legalább negyvenen voltak, és semmire sem vágytak jobban, mint egy olyan helyre, mint a későbbi Szentendre.

Szentendrén találtunk egy olyan telket, amit eladónak hirdettek. Megnéztük, alkalmasnak találtuk Gyuszival, (a mostani ingatlanunk mellett volt,) de négyen örökölték és összevesztek egymás közt, így nem tudtuk megvenni, nem volt, aki megnevezze, mennyiért adnák el. Akkor Gyuzsi bement a telekkönyvvezetőhöz, aki ezt mondta: „Uram, hagyják abba a keresést, van

itt egy olcsó, üres telek, ott mindjárt a forrás mellett, vegyék meg azt". Az ÁEH azonban megtagadta a megvételt. Erre meg azt mondta a telekkönyvvezető: „Vegye meg maga, magának senki se tilthatja meg, hogy megvegye!” Így Gyuszi nevére vásároltuk meg. 1959-ben kiment egy munkacsapat a gyülekezetből és azt a részt a hegy aljában kialakította arra a formátumra, amilyennek most is látható, megépítettük a házat. Valójában oszlopokat állítottunk föl és azt nádpallóval vettük körül. Később, pár év múlva, mikor ez elkopott, téglából építettük fel, de nagyon ügyesen úgy, hogy megtartottuk az alapot - gerendázatot – és beépítettük téglával.

Az egyház vezetősége mindig ki akart minket innen irtani. Miben mutatkozott meg? Például nyáron több ízben járt ott az ÁEH embere. Oda rendeltek egy pótrendőrt is, akire rábízták a helyet, hogy ellenőrizze.

A gyülekezet nagyon jól érezte magát, mert ott ideális környezet volt, szép helyen, csendben lehettünk. Nem is zavart ott senki akkor. Hosszú évekig szépen éltünk. Később jöttek – már nem is annyira az én időmben, mint a Kálmán idejében, amikor Ő lett 1984-ben a gyülekezet lelkésze, az ő idejében jöttek oda nyugtalankodók. Bár az én utolsó éveimben is fel-feltörték a konyhát, és amit ott találtak vagy megették, vagy kidobálták, vagy elvitték, nem tudjuk mit csináltak vele, de olyan nagy kárt sosem tettek, amit ne tudtunk volna helyreállítani.

Gyönyörű, nagyszerű, Istentől áldott hely volt. Nagyon hálás vagyok érte.

50... 40... 25...

Ablonczy Kálmán lelkész visszatekintése, emlékezése

„Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az Ő nevéért....Asztalt terítesz nekem ellenségeim szemé láttára, megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam.”
(Zsolt 23,2-3,5)

Az örökkévaló az ideigvalóban is születik. A láthatatlan a láthatóban. Sőt. Az örökkévaló lét titkát mindvégig az ideigvaló kíséri.

Szívünkhöz nőtt a látható forráshely, az idők, természeti erők vasfogatól meggyötört kőszobor, a kifogyhatatlanul, bőségesen ömlő víz.... Közben szívünkbe íródott : „Amit szem nem látott, fül nem hallott, ember szíve meg sem sejtett, amit Isten készített az őt szeretőknak...”.

Így kapcsolódott egybe a Pilis egy kicsiny, tenyérnyi területe a mennyei végtelen terekkel: Szabadságforrás és az örök élet Forrása. Határterületeken jártunk mindvégig, amikor arra vállalkoztunk 1959-től, folyamatosan minden évben, egyetlen év kihagyása nélkül, hogy néhány napot, egy-egy hetet, gyermekekkel, ifjakkal, családi közösségekkel, idős életekkel eltöltsünk e „csoda helyen”. Egyik lábunkkal azokat az utakat jártuk, amelyek kis erdei ösvényen a táborhelyhez, a forráshoz, a sátrakhoz, a kőépülethez, a „fürdőszobához”, a paplakhoz, a konyhához, a „focipályához”, egymáshoz vezetnek, másik lábunkkal pedig az örök élet lelki ösvényeit jártuk, mennyei titkokat megismerve, a megfeszített és feltámadott Krisztus Jézus közösségében.

50, 40, 25 év

Én így sorolom az évfordulókat, némi személyességgel. AKI előtt ezer esztendő egy napnak elmúlása, ezek az évmennyiségek nem nagy idők. Földi létünk léptékei szerint jelentősek.

50 év

Az 50 év szinte átfogja a Rózsatéri gyülekezet életét. A Gyülekezet idén 65 éves, a közösség első nemzedékének tagjai, az 1944-es gyülekezetalapítók jelentős része megfordult a táborhelyen. Beleértve a gyülekezetalapító lelkészt, Ablonczy Dánielt, a fiatalokat szinte kezdetektől gondozó Vándor házaspárt, Margitkát és Gyuszit, az első nemzedékhez tartozó, később gondnokságot is betöltő drága életeteket, Füle Lajost és László Gábort, társaikkal együtt...

Nekünk nagy idő az 50 év. Kis módosítással: nekünk gazdag idő az 50 év! Rózsatér mindig a forrásnál nyert felüdülést, gyermekeiben, ifjaiban, a felnőttek, családok közösségében.

Pedig micsoda idők voltak azok az évek, egészen a 80-as évek végéig. Máig érthetetlen, szemünk elől elrejtett titok, hogyan maradhatott meg a kommunista diktatúra évtizedei alatt.

40 év

1969-ben, 13 évesen tölthettem az első fiúhetemet a táborhelyen. Felettből várt esemény volt, testvéreim sorában majdnem legkisebbként, hosszú éveken keresztül kellett türelmesen várnom, míg konfirmált fiatalként beléphettem az ifjúság közösségébe. Nagy kitüntetés volt. Már a kezdetekkor

gondoskodott arról az élő Isten, hogy ne lehessen e gyönyörű természeti környezetből lelki érintés nélkül hazatérni. Harkai Ferire emlékezem, akinek a kiscsoportjába tartoztam. Ma már tudom, akkor még nem sejtettem, micsoda hatalmas igei penzumot szabtak a táborvezetők átgondolásra, a Római levél fejezeteivel, hogyan fejthettük volna meg azt... De szíven ütött a 6,23 néhány szava. 13 éves fejjel keveset értettem belőle, de serdülőkorom első meghatározó, lelki élményévé lett.

Felsorolhatatlan a sok fizikai-lelki kaland, öröm, ünnep, közösségi élmény, labdajáték, éneklés, beszélgetések, barátságok amelyek a következő években életem részévé lettek. Hálas vagyok érte.

25 év

1984-ben édesapám megkezdte nyugdíjas éveit. Lelkészként, pásztori felelősséggel nekem már minden egészen más volt a táborhelyen. De folytatódtak az áldások, a hitre jutások, lelki megújulások. A 90-es évektől kezdve különösen is kibontakozott a gyermekek, gyermekhetek szerepe. Először csak egy hetet, az iskolánk élete megindulásával már kettőt, s hamarosan három gyermekhetet kellett tartanunk a jelentkezők magas száma miatt. Voltak olyan esztendőik, amikor három gyermekheten több, mint 90 gyermekért felelhetünk, s nagy csodaként élhettük át, hogy a felnőtt segítők mellett megjelentek az ifjú munkatársak, kedvvel, odaadással.

És az ifjúság... Kívívta magának azt a lehetőséget, hogy már ne csak leány és fiúheteket tartsunk, hanem közös ifi hétvégéket, ill. heteket is. Olykor, a munkatársakkal együtt 60 feletti is volt a létszám a fiatalok táborában. Az 1997-es táborozás különösen is emlékezetes: kegyelmes volt a Lélek, a fiatalok legtöbbször elkötelező, őszinte döntést hozott Jézus Krisztus követéséről! Újjászületett sok ifjú élet!

Család heteink iránti érdeklődés is megerősödött, olyannyira, hogy meg kellett hozni azt a döntést, hogy a magas létszám miatt 2000-tól átvisszük Piliscsabára, a Bethánia lelki házába. 88 résztvevője volt akkor a családhetünknek. De még onnan is tovább kellett lépniünk, s 2002-től már az egyházkerületi Tahi üdülőben táboroztunk, megközelítően 100 főnyi közösséggel. Ahol áldás van, ott megjelenik az „Ellenség” is, a Kísértő igyekezett megkeseríteni életünket. A 90-es évek második felétől táborozásunk ideje alatt odáig jutottunk, hogy éjszakai vigyázó szolgálatot is életre kellett hívni. Az egyik nyárelőn pedig érkezett a megrendítő hír: az időközben odaépített, 20-25 férőhelyes faházunk teljesen leégett. Isten vigyázott, hogy korlátozott legyen a veszteség, a telek más épületei épen maradtak: a Skanzen munkatársai hamar felfedezve a tüzet, időben tudták értesíteni a szentendrei

tűzoltóságot. Kényszerűségből el kellett gondolkodnunk : hogyan tovább? Másutt kell táborhelyet kialakítanunk? Vértesacsán kínálkozott kedvező lehetőség. 5000 m²-es, szép fekvésű telket vásároltunk sok család összefogásából, azzal a látással, talán majd itt tovább... Az utóbbi évek csendesek Szabadságforráson. Már az éjszakai ügyeletek is megszűntek, évközben sem rongálják az épületet. Éledtek, élednek a remények, hogy maradhatunk. 50 év után, lesznek további évek, évtizedek, áldások, csodák?

„...irgalmasan bánok ezerzig azokkal, akik szeretnek engem, és megtartják parancsolataimat.” (5 Móz 5,10)

Üzenetek az ünneplőknek...

Füle Lajos verses gondolatai, köszöntése, emlékezése

ÉLŐ kövek

ÉLŐ KÖVEK kiáltanak,
kiket a szegeletkőre rak
a mindenség nagy MÉRNÖK-ATYJA,
s csodáit bennük felmutatja.

A HAJNAL HARMATÁBAN

A hajnal harmatában
lelkek kuporognak a réten,
vánkos-kövön, szikkadó szénán,
esett fejjel, meghajtott térddel,
főlöttük a zöldfalú templom.

Most készül az engedelmesség,
sarjadzik a hajnali hűség,
most érik a béke, a jóság,
a szeretet íze, gyümölcse...
Nagyon sok kell belőle mára.

Közöttük ott jár-kei a MESTER,
szaporítja bennük a kincset,
gyűjtögeti dús kosarába,
s kiosztja majd nekik és másnak.

AZ ÉNEKEK - Vándor Gyuszinak

Az énekek, a szárnyas énekek
hogy lobognak az életed felett!
KRISZTUS-hitednek szent zászlóként
dícsérik ŐT, a TESTTÉ LETT IGÉT.

“ HARANGOZOM...”

- László Gábornak -

“Harangozom az ittlétemmel...”

- mondtad valamikor.

Azóta mindig hallom, hogyha látlak,
s mikor nem látlak, hallom akkor is.
Száll a kispesti háztető fölé...

Szivemben ébred s rákondul a hála:

vannak h a r a n g j a i n k !

Nemcsak a torony mélyén az az egy,

van másik is és van harmadik is:

sok-sok csodás kis szívbéli harang

zengi a jó hírt: Bim-bam, jöjjetek!

Őrök zászlóit lengeti a LÉLEK,

csodák megáldott, szent ideje van:

“ AZ IGE TESTTÉ LETT! ”

Néhány gondolat egy családi hétről

a Forrásnál 1979. 8. 5-12.

Lk. 3:8 Teremjete a megtéréshez méltó gyümölcsöket!

Ablonczy Dániel: Ki intett meg benneteket?

Miért jöttetek ide?

Mit látni jöttetek?

Megelégedtek-e majd az Isten által elkészített eledellel?

Fohász a Forrásnál:

Vezessen ki Igéd
 bölcsességem sötétkamráiból,
 érzéseim labirintusából,
 miértjeim magánzárkáiból
 H O Z Z Á D a fényre,
 hogy lássak ismét
 messze és világosan mindent.

Ap. Csel. 3:19 Bánjátok meg azért és térjetez meg...

Ide rendelt Ő minket kihallgatásra. Vezekelve és bankódva kell itt lennünk, ISTEN szerint való szomorúsággal. Amit nem viszünk elé, szennyként, teherként marad rajtunk.

Sok javítani valót talált JÉZUS az életemben. De Ő a reménység ISTENE, akkor is, ha rólam van szó.

„...nekem is meg kellene változnom...”***Ablonczy Zsolt, ref. lelkész emlékezése***

Fiatal voltam, 16 éves, amikor először jártam a „forrásnál”. Akkor még kevesebben voltunk, de csak fiúk, mert akkoriban még nem voltak koedukáltak a nyári hetek. Nem vonták el a figyelmünket a lányok, viszont kezdődött egy új életforma a szombat esti tábortűznél.

Számomra 1963 augusztusában támadt a szorongató kérdés; mi lesz velem? Ági húgom az előző évi lányhétről áradozva jött haza; megtért, új életet kezdett, s valóban más is lett, mint korábban. Azt gondoltam; nekem is meg kellene változnom, de nem tudtam dűlőre jutni magammal. Esténként Gyuszi bácsi „A keskeny út vándora” c. írást olvasta fel egy gépelt példányú anyagból, s egész héten az volt a megszólítás, hogy „Szánjátok oda a ti tagjaitokat Istennek!” - a Római levélből. „A bűn zsoldja a halál” olvastam később, s megfogott, hogy azt mondta Gyuszi bácsi: olvasd tovább! „Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet”. Szorongásomat az oldotta fel, hogy kértem Jézus Krisztust, fogadjon el engem is, szeretném követni Őt! És Ő elfogadott!

Erre a kegyelmi ajándéokra épült fel aztán minden, ami következett: lett értelme életemnek, s Tőle kaptam hivatást, hűséges társat, mindent, amim van, s vagyok ma lelkipásztor a kispesti Templom téri gyülekezetben.

Hálás szívvel emlékezem, s gondolok azokra, akikkel együtt voltunk, akik élnek és akik elmentek már közülünk, mint Kokaveczi Tibi és Harkai Feri. Szeretettel emlékezem vezetőinkre; Vándor Gyuszi bátyánkra és Margitkára, Füle Lajos bácsira és Judit néniére, akiktől tanultam, tanultuk az evangéliumot.

Emlékezés a Szabadságforrásnál töltött hetekre ***Végh Tamás, ref. lelkes emlékezése***

Isten iránti nagy hálával és a Rózsa téri gyülekezetnek, valamint Vándor Gyuláéknak mondott őszinte köszönettel emlékezem az 1966-70 közötti nyarak Szabadságforrási heteire.

Számomra, aki a megelőző időkből vidéken egyetlen ifjúsági órán és ifjúsági héten sem vettem részt, sőt a Rózsa téri gyülekezettel való kapcsolat előtt azt sem tudtam, hogy ilyenek léteznek, kimondhatatlan ajándék volt mindegyik fiúhét.

Jézus jelenléte, szeretete megtisztította, betöltötte szíveinket és megújult hittel, belső gazdagsággal folytathattuk utunkat.

Egyik hétről boldog szívvel hazatérve, már a villamoson megfogalmaztuk: - Most akár a lábunkra is léphet valaki, olyan békességünk van, hogy nem jövünk méregbe.

Vándor Gyuszi bátyánk Jézusért égő szíve egyértelművé tette, hogy választanunk kell. Vagy egész szívvel az Úr mellett döntünk újra és újra, vagy a hitünk nem ér semmit. Olyan szolgálati csapat vette körül, amelyben mindenki hasonlóképpen gondolkodott. Dani Bácsi, Füle Lajos bátyánk és más szolgálattevők olyan kincseket osztottak meg velünk, amelyekből még ma is élhetünk.

Áldást kérek a Rózsa téri gyülekezet szolgálatára és a Szabadság forrásnál ma is eltöltött hetekre a Zsidók 13 , 8 igéjével: „Jézus Krisztus tegnap, és ma és mindörökké ugyanaz!”

Köszönettel és szeretettel.

„Miért, hogy Ő...”

Dr. Michna Ottó és felesége Ablonczy Ágnes emlékezése

Amikor későn született, hatodik gyerekünk is ifis korú lett, kedve kerekedett elmenni oda, ahol egykor mi - apja, anyja, nagyobb testvérei -, a rózsatériekkel táboroztunk. Mikor megjött, várakozással teli kérdésünkre azt felelte, nem igazán érti a lelkesedésünket, hisz nincs ott semmi különös, sőt, ez sincs, az sincs, még a vizet is úgy kell hordani kannákban a forrástól...

Sajdította szívemet, miért nem érzi azt, ami engem újra meg újra megérint, valahányszor eszembe jut az a hely? Ő miért nem? Hisz a táborhely az maradt, ami volt, még ha változott, formálódott is közben...Mi volt, mi van ott nekem, ami neki nincs? Ott járva se. Miért olyan kedves, becses nekünk, mitől felejthetetlen, olyannyira, hogy egész életünket meghatározza?

Ahol Isten szava érinti meg az ember lelkét, oly erővel, ahogy engem 1963 nyarán, akkor az valamiképp szent helyé válik. Nem, mert akarom, ezt a szív feleli, ha feleli. Ott szólított meg engem Isten, tizenöt esztendősen. Mivel? Mágig elevenen él bennem az a megállító szó: „Meddig sántikáltok kétfelé?” (Kir.18:21.) - Én, én sántikálok, aki itt vagyok? Hát épp ez az. Itt is, meg nem is. Meg kell térned! Nekem? Neked! - És igen, ott, addig, ameddig, minden ellenem szolt, szembe jött velem, szorongatott, válaszolni kényszerített... Nem volt nyugtom, míg nem feleltem. Három nap, három éjjel kellett hozzá. Szombat este, mikor a tábortűz körül ültünk, Gyuszi felállt, magasba emelte karját, s az éjszaka sötétjében szikrázó csillagmiriád felé mutatott, majd kezét leeresztve fordult felénk....Szavának különös súlya lett, éreztük, milyen parányi, veszendő az ember, és azt is, miféle kincs lehet a miénk: a Mindenható hajolt felénk, odaadta, veszni engedte értünk a Fiát... Sosem felejttem el, amit akkor énekelünk:

*Miért hogy ő, kit angyalének dicsért,
Költötte ránk szerelme kincseit?
Vagy mint a pásztor elveszett után járt,
Elmémmel fel nem foghatom miért?*

...

*De azt tudom, hogy megtört szívek orvosa,
Bűn, félelem tüzét kioltja Ő,
Megterhelt lélek láncait leoldja
Ezért jött el Ő, a világ Megváltója ...*

És egyszer csak nem bírtam tovább énekelni. Torkom szorult, hangom elakadt attól, ami a lelkemben született... Megállíthatatlanul potyogtak a könnyeim... Ki vagyok én, hogy értem, miattam... ki vagyok én, akit Krisztus választott, akit megkeres, akit magához ölel? Éreztem, kegyelme kiérdemelhetetlen, és én mégis, elnyertem bocsánatát. Ott a forrásnál. Szeretete örökre megfogott, útnak indított, arrafelé, amerre születésem óta menni vágytam...

Ott értettem meg később azt is, hogyan ad az Atya Vele együtt mindent minékünk... Hisz a páromat is úgy kaptam, hogy szám néma, kezem mozdulatlan maradt, csupán a szívemet fordítottam hittel, bizalommal, Isten felé. Ha akarja, adja Ő. És lehetett így, ajándékba kapni.

Felsorolni se tudom, hányszor csodálkoztunk rá életünk során áldó, megőrző jelenlétére...

1998 nyarán Balatonszemesen nyaraltunk. Egy filmet néztünk délután a gyerekeimmel, s abban szólalt meg hirtelen-váratlan a fenti ének dallama... És én már nem is ott voltam, nem az enyéimmal, hanem újra a forrásnál, újra a tábortűznél, újra láttam ott állni Krisztus égre mutató követét... az a sok évvel ezelőtti este érintett, az a szó, és az a hely... Alig pár órával később egy telefonhívás... és bár jól hallottuk, alig akartuk elhinni, Gyusztit épp aznap este szólították, akkor nyílt ki előtte a kapu, a vágyva-vágyott, mennyei otthon felé... Elköszönt... Immár övé az örökkévaló hajlék, miénk a forrás, míg egyszer majd mi is, megérkezhetünk...

Szentendre-Szabadságforrás

Nagy Béláné Eszter emlékezése

Számomra gyönyörű szavak, fogalmak.

Az elmúlt 50 évből legalább negyvenkettőt mondhatunk magunkénak is.

- Azok a régi családhetek. Szép és maradandó emlékek:
- Patak partján állva – akkor még víz is volt a mederben – drága idősebb nénivel beszélgettünk. Ma is emlékszem azokra a szavakra...
- A „nénik”, akik kedveskedtek gyermekeinknek.
- A „nagylányok”, akik a mi kislányainknak virágkoszorút fontak.
- Azok az alkalmak – szívig érő üzenetek, amik életté is váltak életünkben, vagy kérdéseinkben eligazítottak.

- A közösség megélése – az együtt éneklés öröme.
- Az egykori kisgyermek-heteseink, akik ma már segítőként jönnek – és emlékeznek! A régi gyermekhéten kapott igés lapok előkerülnek a Bibliájukból: „ez volt az első Ige, ami nekem szólt, amit meg is értettem!”

Ez mind-mind Szabadságforrást jelent nekem.

Papi

Ablonczy Pál emlékezése Vándor Gyulára

Előttem egy ember, akit mindig szerettem,
Az Úrba vetett hitét sokszor becsültem.
Életét tisztelet övezte,
Sok próbával volt megedzve.

Vándor volt, itt a földön, ideleinn.
Az ő számára élet csak odafönt létezett.
Sok szolgálatot vállalt életében.
Sok nyomorúságot elviselt érette.

Ahogy életére visszaemlékezem,
S eszembe jutnak az eltöltött évek:
Hálás vagyok neki a fiúhetekért,
S elkötelezett útmutatásáért.

Csak a kegyelem járt az ő szívében,
Fontos volt neki, hogy mindenki megtérjen:
Ki körülötte volt, s kit szerethetett,
Lelkét senki közülük el ne veszítse.

Nem akarom őt tökéletesnek mutatni,
Messze-messze a fellegekbe emelni.
Az én Uram emelte magához,
Szeretetével téve életére pontot.

Nem kérdőjelezve Isten akaratát,
Sokszor érezzük az ő hiányát.
Lendületét, hitét mindig Ő járta át,
Jézus Krisztus jelentette boldogságát.

Kemény ember volt, sokat szelídült,
Hitében soha meg nem rendült.
Élete végéig, sok-sok alázattal
Szolgáltá Urát, mindig kitartással.

Sokan megalázták őt életében,
Alázattal viselte, s mindig reménykedve:
Lássák meg mások is az élet értelmét,
Szem előtt tartva az ő erős hitét.

Sokszor eszembe jut drága élete,
Feltétel nélküli hálás szeretete.
Fontos volt ő nekem, egyben példaképem
Kegyelemben, segítségével részesültem.

Felnevelte nekem is életem párját,
Ez is erősíti bennem a hálát.
Életéért mindig hálás leszek,
Megmutatta nekem a legfőbb értéket.

Hálás a szívem szeretetéért.
Hálás a szívem útmutatásáért,
Hálás a szívem életéért,
Mindig őrzöm szívemben emlékét.

„Csodákra emlékezni jó!”

Göndöcz Pál emlékezése

Számomra a Szabadság és a Forrás a Rózsa téri gyülekezetben kezdődött.
Itt talákoztam hiteles emberekkel, akik éltek is, amiről beszéltek. Jó illatú,

sóval fűszerezett életű emberek: a takarítógéptől a konyhaasztalig, a fénykép tablótól a szószékig, mindennek volt hűséges, odaszánt életű gazdája, kik egyfelé néztek, egy irányba léptek. Jó volt közéljük érkezni. Ablonczyak, Vándorok, Füléék, ... hosszú a sor.

Befogadtak, imádságos szívvel vettek körül, élték a Krisztustól vett életet.

Emlékképek villannak fel:

- Gyuszi harmonikás ébresztője
- patakvizés mosdás
- közös énekek
- közös bibliaolvasás, beszélgetések
- életen át tartó barátságok
- közös foci, kirándulás
- esti tábortüzek
- a biblia könyveinek fölmondásáért kapott csoki (az enyém csütörtökig a fiókban maradt)
- morzsaszedés - "...neveden hívtalak, enyém vagy..."- szívig érő Ige
- felsorolhatatlan áldások.

Csodákra emlékezni jó!

"Miért, hogy Ő, kit angyalénekek dicsér, költötte rám szerelme kincseit?"

Megbánhatatlan Krisztus elhívása, tenyerén hordozása azóta is. Nem lehetek elég hálás mindezekért és mindenkiért!

„Mi itt, ti ott...”

Peres Imréné Vajda Zsuzsanna emlékezése

Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr, már negyven esztendeje ... (5Móz 8,2)

Ennek az igének aktualitása számomra az, hogy 40 évvel ezelőtt vettem részt először lányhéten a Szabadságforrásnál. A mostani meghívó és felkérés kapcsán felszínre törtek bennem az emlékek, a Forrásnál töltött további 13 nyári hét, mindaz, amit ott és azóta átéltem.

Miről is szólnak, mit is juttatnak ezek eszembe? A gyönyörű környezetet, ahol az élő Isten jelenlétének nyomai voltak felfedezhetőek, a hely egysze-

rűségét és varázsát, a szeretetet, amellyel el- és befogadtak, az embereket, akiket szívembe zárhattam, a barátságokat, amelyek azóta is élők a számomra, az énekek, a halleluják szeretetét, a golgotai kereszt üzenetét. Kikívánkozik belőlem annak a megemlézése, hogy milyen jókat lehetett beszélgetni a régi buszmegállóban, a patakmederben, micsoda feltöltődést jelentettek a csendességek ugyanott, és hogyan élveztük a mosogatást a konyhában. Az is eszembe jutott, hogy vajon emlékszik-e még a lányok közül valaki arra, hogy mi volt a „csellózsír”?

Mindenek fölött a legfontosabb azonban az Isten valós közelsége, az élő Ige, az üdvösség üzenetének hangzása, és a Szentlélek működésének tapasztalása közöttünk és bennünk. Utólag, érett fejjel tud csak az ember döbbenetben állni afölött, hogy mennyi hit, bizalom, bátorság kellett ennek a szolgálatnak a vállalásához, milyen csoda, ahogy Isten mindenféle téren oltalmazott minket és a helyet is. Legyen áldott mindazokért, akik ebben engedelmes, hasznos eszközei lehettek!

Meghatározó volt számomra azt látni, hallani, hogy velem egykorú lányok hitben járnak, élő kapcsolatuk van az Úr Jézus Krisztussal. Ez nagy bátorítást adott ahhoz, hogy életemet Előtte megnyissam. Mi fiatalabbak úgy voltunk együtt a tőlünk idősebbekkel, hogy sok mindenben példát adtak nekünk, lehetett tőlük tanulni - aztán átvenni a helyüket a következők életében, felelősséggel.

Ma tapasztalható jelenségekkel szemben, amikor a fiatalok között a puszta közösségélmény keresésén van a fő hangsúly, jó visszagondolnom arra, hogy mi ott a Forrásnál a közösséget nem egymásban kerestük, hanem Krisztusban és Krisztus által éltük meg: „Ő köt össze minket egybe keresztje alatt...”.

Bizonyára nagy kísértés ilyenkor a statisztikakészítés. Hiszem, hogy elég a mennyei statisztika, hogy elég, ha Isten tudja, ki által és kiben mit végzett el és végez azóta is, mi és mennyi az, amit ebből előttünk is feltár. Kiváltság, hogy ennek részesei lehettünk - legyen áldott ezért az Ő szent neve.

Aki számít, mind ott van! – Én nem akarok pap lenni... – A picike kis denevérek – A feszület. ***Pénzes László emlékezése***

1985-ben én még a város másik peremén jártam egy református gyülekezetbe. Akkoriban ott is mozgalmas ifjúsági élet folyt, amely azonban a nyár közepén, a nagy kánikulában mindig kitikkadt. Emiatt azután – amikor egy júliusi napon a törökőri gyülekezetbe kaptunk az ifivel meghívást, mondván „holland fiatalok lesznek ott, és megismerkednének több budapesti gyülekezet ifjúságával” – nem látszott nagy esély arra, hogy az akkori gyülekezetemből nagyobb csapattal együtt bárhol is megjelenhetnénk. Szó ami szó, végül én egyedül mentem a találkozóra. Megnyugtató, hogy a nagy budapesti találkozó a következő képen nézett ki: ha jól emlékszem, vagy öt holland, négyen a Rózsatérről, hárman ifisek, no meg a lelkész a vendéglátó gyülekezetből, és én. Ennek ellenére jól sikerült a program, és nekem legalább annyira tetszett, amit a jelenlévő rózsatériek meséltek, mint a hollandoknak, akik ott voltak. Búcsúzáskor ajánlották, hogy menjek el hozzájuk egy ifi-órára, amit pár hét múlva meg is tettem. Nos a létszám ott sem volt nagyobb, mint törökőri találkozásunkkor. De kaptam egy újabb meghívást.

Hamarosan kezdődik a FORRÁSNÁL a GYEREKHÉT. Nagyjából mindkét fogalomról tudtam valami képet alkotni, de arról sejtésem sem volt, hogy egy félnapos látogatásnak milyen következményei lehetnek. Az invitáció ugyanis arról szólt volna, hogy érdemes kilátogatni a Forráshoz, hiszen az ifi színe-java érdekel. Elég oda kimennem, „aki számít, ott van” mondták azok, akikkel a templomban – pontosabban a templom oldalában megbújó kisteremben az ifi-órán találkoztam. Nos énnekem a szép kerek évfordulóhoz még kell egy év, de akkor negyed százados lesz a szövetség a gyerekekkel. A fél nap látogatásból még egy másik fél nap, azután, két hétre rá még egy hét – a fiúkkal – lett, és azóta nagyon-nagyon sok.

A gyülekezethez, az ifihez való kötődés ekkor még lazább volt, de a nyarakhoz a tábor a forrásnál ettől fogva hozzátartozott. A gyerekekkel előbb csak háttérszolgálatokkal, a fiú-hetekken a hét gyümölcsök élvezetében. Ezt pedig lehet szó szerint is venni. Gyuszi bácsival a lelki frissülés mellett jutott alkalom a kannákat megragadva a szedres felkeresésére is – felejtethetlen. Az augusztusi hetek ezért is hiányoznak nekem.

Már aktív részese voltam a gyerekeknek – nagy élményt jelentett olyanokkal együtt szolgálni, akiktől én magam is sokat tanulhattam – nagyfiúkkal Kálmánnal, vagy kis fiúk-lányok csapatával Séra Évivel. Ezeknek a he-

teknek a gyermekei ma már sajátjaikkal a karjukon jönnek vasárnaponként a templomba. Számtalan kedves történet lenne idézhető – ha összejönne, talán egy teljes kötetet is megtölthetnénk vele. Egyet azonban, mely azóta már szállóigévé nemesült semmiképp nem lehet említés nélkül hagyni. A gyermekheteknek szerte a világon elmaradhatatlan elem a bibliai történeteket felidéző pantomim. A kisebb gyerekeknek ez előkészítéssel, a történet pontos felvázolásával kezdődik, míg a nagyobbak már önállóan formálják a történet megjelenítését, bár néha nem árt azért odafigyelni rájuk. Nos ama bizonyos híres-nevezetes esetben az előkészítés jól sikerült. A történet jól ismert – az irgalmas samaritánus. A szereplők szintén. A társaság vérmérsékletétől függően időnként ez a történet egész rablóbandával „megy”, máskor előfordul, hogy a kíméletlen rabló szerepe egy szende szőke picilányra jut. De most nem a rabló szerepét kellett volna valakire – akarata ellenére – rátukmálni. Sehogy nem sikerült a pap szerepét odaadni valakinek. A következő jelölt – és álljon itt a neve az utókor emlékezetére is – Fehér Ilonka volt, aki a következő érveléssel próbált megszabadulni a szereptől (vagy a szerepléstől?):

- Én nem akarok pap lenni, én szeretem az Úr Jézust!

Hát így született az a mottó, mely először egyik teológusunk kollégiumi szobájának falán függött – és azóta lehet, hogy többször, több helyen is. A derűs csattanó mellett azért az is jól érzékelhető, hogy ez a csöpp lány mennyire értette a történet legfontosabb mondandóját.

A gyerekketeken mindig színes gyerektársaság gyűlik össze. Egykék, és olyanok, akiknek 6 – 8 testvére van, bátrak, és olyanok akik még a harmadik nap sem mernek elaludni, egész nap az asztal mellett sertepertélők, és akiket alig lehet kiszedni a patakmeder kövei közül, akik annyit esznek mint egy verebecske, és olyanok, akik háromszor kérnek repetát. Ezek a dolgok még önmagukban bármely más gyermektáborat jellemezhetnének, de hogy egy magába zárkózott gyerekből megszólaló, egy önző gyerekből a másikat észrevevő, egy félenkből bátorodó lesz, ahhoz a légkörnek bizony sok köze van. Egy apuka évről évre azt emlegette, hogy nem tudja, itt mi történik a lányaival – akik amúgy számos más táborban is járnak – de a Forrás-tábor után hónapokig nem kell felemelnie a hangját.

A bátorságpróba minden gyereknek más és más. Dani ebéd közben jó darabig készülődött, hogy engedélyt kérjen valamire. Végre aztán kibökte, hogy „ki kell mennie”. Jó pár perce oda volt már, éppen indultam, hogy hátha valami gond van. Az udvar közepén találkoztunk. Érdeklődtem, hogy rendben ment-e minden. Kiderült, hogy nem intézte el, amiért ment, mert

nem tudott bemenni. Gyanús volt a dolog, hiszen mindenki fönt ebédelt. Mi a gond? - kérdeztem.

- Nem tudok bemenni, mert olyan picike kis denevérek röpködnek az ajtó előtt.

Nyáron, délidőben, 35°C mellett ritka a denevér, megnéztem hát mi van ott. A „denevérek” apró, háromszögletű, fekete szárnyú kis legyecskék voltak...

Vannak – biztosan nem csak nekem – olyan tárgyak is az otthonomban, amelyek a Forráshoz kötődnek. Van amit azért szeretek, mert szép, és van ami azért szép, mert szeretem.

Őrzök olyan ígés-lapot az akkor készült több, mint ötven darabból, amit Donka, Eszter és Mirjam rajzoltak és írtak, azonos díszítéssel és más-más igeversekkel, több napi szabadidejüket odaszánva azok elkészítésére, rajzokat, amelyek a komoly testvéri közösségről, a megértett Üzenetről szólnak. És őrzök egy „feszületet”. Két durva, szálkás lécből összeszögelt, majd fél méter magas kereszt, rajta egy tövisből font koszorú – Katától. Talán azért még megindítóbb, mert ezt nem egy fiú ácsolta össze.

És a kincsek évről-évre gyűlnek...

Emlékeim Szabadság-forrásról

Rácz Gábor emlékezése - ifi kör

Életemben először 1998 nyarán, 5. osztályos Karácsony Sándor-os diákként voltam Szabadság-forrásnál, a legnagyobb gyerek héten. Nagyon gyorsan leértünk a táborhelyre, ennek ellenére már néhány perc után éreztem, hogy sokkal nagyobb távolságra vagyok a megszokott kerékvágástól, mint az a néhány tíz kilométer.

A sok régebbi és teljesen új barát, a nagyon egyszerű, de annál színvonalasabb, élvezhetőbb programok, a csodálatos környezet és természetesen a nagy-nagy focik már ezen az első héten örök emlékként vésték belém a skanzen mögötti eldugott völgyet. És volt még egy csoda: a Forrás. Addig a hétig azt gondoltam, hogy sehol Magyarországon – de Budapest környékén biztosan – nincsen iható vízű forrás. Ez pedig nemcsak iható, hanem olyan, amelyik itatja magát, annyira friss, hideg, jóízű.

Az ezt követő két nyáron – egy gyerekhéten, majd egy fiúhéten – teljesen megismertem a környéket, egyre több és több szép, élménydús emlék került a fejembe.

De 2001 nyara volt, amikortól már nem csak a fejemben, hanem a szívemben, lelkemben is rengeteg emlék, élmény, csoda, titok van, mely Szabadságforráshoz kötődik.

8. osztályos koromban kirúgtak az akkori gimnáziumomból, és úgy, ösztörtörve mentem Szentendrére, ifihétre. Ez a törés kellett ahhoz, hogy kiüresedjék a lelkem, hogy legyen ott hely – az önimádat helyett – Isten szeretetének.

Hihetetlen volt a hét, hogy a foci, a jókedv, a körülöttem lévő emberek mind-mind a második helyre kerültek. Isten Igéje egyértelműen ott volt a táborban, az akkori romok helyett egy új életet kezdett bennem építeni. Azóta járok rendszeresen Rózsatérre.

Azóta szinte minden nyáron ott voltam legalább 1 szabadság-forrási héten, de általában inkább kettőn vagy többön. 2002 óta járok gyerekekre, kezdettől fogva a kisgyerekhét segítője voltam, és a 2006-os nyár – akkor Londonban tartózkodtam – kivételével mindig ott is voltam. Egyre több szeretetet tudtam, tudok adni, de ez mind eltörlődött amellett, hogy mennyi szeretetet kaptam az ottani heteken Istentől és emberektől.

A rengeteg, szuper program – évről-évre vannak újabbak is –, a sok-sok barát, fárasztó, de megunthatatlan focik miatt is elmennék minden évben, de Isten különleges jelenléte és hatalmas áldása ezen a helyen, az, hogy – a világ zajától távol, elcsendesülve – sokkal jobban, egyértelműbben hallani az Ő hangját, megérteni az Ő akaratát, ezek teszik felejthetetlenné a helyet fejemnek, szívemnek, lelkemnek. Ezért szeretek ide járni, itt egy-egy órát vagy akár egy-egy hetet eltölteni.

Riport

Vándor Gyulával és feleségével Margitkával, mely elhangzott a Református félórában 1996-ban, készítette: Ablonczy Zsolt

Ma már egészen természetesnek vesszük, hogy keresztyén egyházaink nyári konferenciákat tartanak, református egyházunknak ma már mintegy 80 ismert konferenciatelepe van, ahol idősek és fiatalok ezrei fordulnak a Biblia felé, de ez nem volt mindig így. Az 50-es, 60-as években csak nagyon rejtett módon lehetett konferenciázni. Ma egy olyan házaspárt kérdeztünk meg, akik 1958-ban kezdték ezt a munkát. Beszélgető partnereim Vándor Gyula és Margitka, akik a Kispeszt-Rózsatéri Gyülekezet tagjai, Gyuszi presbitere, de még sok egyéb, más tisztsége is van.. ***Gyuszi, te milyen tisztségeket viselsz még, milyen szolgálatokban veszel részt?***

A Presbiteri Szövetség missziós titkára vagyok, a kerület számvizsgáló bizottsága elnöke vagyok, a Presbiter című újság szerkesztőségében vagyok ... ***Margitka neked van valamilyen közegyházi feladatod?***

A Bethániának, a CE-nek vagyunk tagjai, ott ifjúságot vezetünk, így aztán konferenciákat is, ifjúsági konferenciákat, meg evangélizálunk, amerre hívnak, gyülekezetekbe.

Itt Szentendrén, a Szabadságforrásnál van egy nem túl nagy terület, egy egészen kicsi bekerített hely, ami most gazdagodott egy újabb faház épülettel. Mikor kezdődött a Kispest- Rózsatéri gyülekezetnek ez a szentendrei, ez a szabadban való evangéliumi munkája?

1958-ban vásároltuk Szentendrén ezt a telket, és azután 2 év alatt bontottuk a hegyet és felépítettünk egy szerény kis házat, ahová, mint hajlékba be lehetett vonulni az eső elől és azután 1959-1960-ban kezdődött az ifjúsági konferenciák sorozata, ami jelenleg is van, éppen most is egy konferencián - bár nem ifjúságin - vagyunk, itt veszünk részt és itt szolgálunk.

1958-ban, amikor ez a munka elkezdődött, volt-e valami szembenézés ezzel, vagy valami félelmet le kellett győznötök, Margitka?

A hivatalos helyeken itt Szentendrén mindent tudtak rólunk, de a telekről úgy vettek tudomást, mint Vándorékhoz tartozó területről, meg lehetőségről és kifelé ilyen védelem alatt volt az egész.

A Szentendrei Földhivatalnál benyújtottuk az igényünket erre a telekre, amit továbbítottak fölfelé, de ezek szerint nekik kötelességük volt az Állami Egyházügyi Hivatalhoz is benyújtani az igényünket, amit azok nem írtak alá, s így a Tanács közölte velünk, hogy az egyház részére nem vehetjük meg. A Tanács hivatalnok, a Földhivatal vezetője ajánlotta, hogy vegyük meg mi, és aztán így került a tulajdonunkba a feleségemmel, de gyakorlatilag, mint ahogyan az én életem is az Úr Istené, a telek is az Úr Isten tulajdona, azaz most már így a gyülekezet tulajdona.

A Kispest-Rózsatéri gyülekezetben az ifjúsági misszió koncentráldott ide, de általában a gyülekezeti misszió is nyári hetekkel. Nem voltak olyan félelmek bennetek, hogy a politikai akarat mást kíván, más foglalkozást fiatalokkal, és ezt tiltani fogja? Voltak, akiket éppen emiatt összeesküvés vádjával letartóztattak. Hogyan őrződött meg ez a hely, hogy maradhattott meg?

Úgy éreztük, hogy az Isten csodája őriz és Ő adta a lehetőséget, és meg is áldja a lehetőséget, úgyhogy ámultunk-bámultunk, hogy mennyire csodálatosan megőrizte, az ellenségeket is eszközül használta arra éppen hogy javunkra fordítsa, amikor éppen ellenünkre próbáltak tenni.

Tudtuk Ablonczy Dani bácsival együtt, hogy nyilván vagyunk tartva a rendőrségen, mint az ifjúság megrontói. Ennek olyan jele is lett aztán az

egyház részéről, az esperes kijött két rendőrrel az Egyházügyi Hivatal megbízásából, hogy körülnézzen, hogy mi is van itt tulajdonképpen. Azon kívül mások, a párt tagjai is, funkcionáriusai feljelentettek bennünket. A KÖJÁL által tudtak támadni, de a KÖJÁL mégis megvédett, úgyhogy isteni védelem alatt voltunk.

Végül is ez a védelem olyan lehetőséget adott, vagy teremtett, ami akkor még nagyon keveseknek volt meg. Tudtok valamilyen más gyülekezeti ilyen illegális táborhelyről, ami ezt a negatív jelzőt hordozta magán, nem ismertek ilyent?

Nem tudtunk, úgy tudtuk szinte csak mi vagyunk. Ettől függetlenül azért lehettek egész titokban, mert ugye mi is elég titokban voltunk itt és nem engedhettünk idegeneket, szóval más gyülekezeti tagokat nem engedhettünk, mert az esperes nagyon ránk pirított. Tulajdonképpen Dani bácsi évről évre a missziói tervében jelezte ezt a püspök felé, hogy itt van ilyen konferencia. Éppen ez volt a püspöknek is a gondja és le akarta állíttatni lelkészünkkel ezt a helyet, az itteni szolgálatot, de nem tudta megtenni, mert magántulajdon volt, tehát nem egyházi tulajdon volt a telek és így az egyháznak nem volt joga leállíttatni a szolgálatot.

Kik vettek részt az itteni heteken?

Voltak itt vendégek, olyanok, akik barátaink voltak, vagy keresztgyerekeink voltak, tucat fölött volt a gyülekezetből keresztgyerekeink, meg gyülekezeten kívülről is, úgyhogy keresztgyerekek meg barátok címen voltak vendégeink, úgyhogy nemcsak a gyülekezeti tagok vettek részt, vagy aki a Rózsatéri gyülekezet ifjúsági óráin részt vett. Nem tartozott talán területileg oda, de részt vett az ifjúság óráin, tehát a közösséghez tartozott az már így rózsatérinek volt tekintendő és azok eljöttek az ifjúságból, úgyhogy sokan voltunk. Szlovákiából egyértelműen, Romániából is jöttek, Jugoszláviából is volt vendégünk, akik visszatérő vendégek voltak, úgyhogy elég rendszeresen jöttek többen.

Ha jól tudom, az elsődleges cél az volt, hogy itt végül is felfedezve a Bibliának a titkát, Jézus Krisztus követésére hívjatok el embereket. Hányan tértek meg itt, kezdtek új életet, mit gondoltok, összeszámoltátok-e egyáltalán?

Volt egy ilyen emlék csendesnap, 250-300 meghívót küldtünk szét, akinek a nevét, címét tudtuk, és gyakorlatilag itt a heteken, a fiúheteken és a lányheteken megtértek, persze voltak, akik nem. Nem volt ez erőszak, felhívás volt, ajánlat volt, és sokan éltek evvel az ajánlattal szerte az országban, de országon kívül is. Nem tudom, mondhatom-e, hogy a szlovákiai teológia igazgatója, Peres Imre is sok-sok évig idejárt, és életet kapott. Teológusok is jöttek onnan sokan, akik most lelkészek, idejártak és itt kaptak impulzust

Jézusról. Én is itt kezdtem az én lelki életemet és nagyon fontossá lett az én számomra.

Végül is mit csináltak? Hogyan történt a megtérésre vezetés?

Meggyőződéssel mondtuk, amit mondtunk, amit mi magunk megtapasztaltunk. Szívvel és teljes igyekezettel mondtuk, és szerettünk volna menteni, hogy megértse, aki hallgatja, és imádkoztunk érte.

Akik döntöttek Jézus mellett, azok elkezdték ezt az új életet. Tulajdonképpen nem egészen csak mi mondtuk ezt az új életet, és főleg mutattuk, hanem már azok is, akik megtértek, akik elfogadták a bocsánatot és azok hatása alá is kerültek az újonnan jövők.

Ezek az ifjúsági hetek is olyan közösségi alkalmak voltak, hogy itt tulajdonképpen nem úgy álltunk egymáshoz, mint a vezető meg a tagok, akik arra figyelnek, hogy mit mond a vezető, hanem együtt Jézus Krisztusra vártunk, együtt vettük az üzenetet, együtt örültünk annak és egymáshoz tartoztunk Krisztusban, a szeretetkapcsolat volt a jellemző. Az egymáshoz tartozás a Krisztusban, egymás szeretete családdá tette itt is és aztán ott is az ifjúsági közösségünket, de egyáltalán a gyülekezetünket is. Most is úgy vagyunk itt 60 feletti létszámban, olyan a légkör, mint akik szabályosan család vagyunk együtt, és úgy van közünk egymáshoz, hogy a legbensőbb lelki gondjaink, kérdéseink is mind közösek és megbeszéljük.

A kultúra, a sport és egyéb más tevékenység?

Itt volt erre lehetőség az ige mellett, a futballozásra, a kirándulásra, ping-pongozásra. Kirándultunk sokat, eltévedtünk, élményeket szereztünk az ige mellett.

És a politika? Politikával is foglalkoztatok?

Nem tudom, hogy ez jó-e, vagy nem, de nem foglalkoztunk, a 40 év alatt nem foglalkoztunk ezzel.

Gondolom talán ez is egyfajta politika volt. Azok, akik itt megtértek, újjászületett életet kezdtek, azok mégis beleépültek a társadalomba valamilyen formában, nemcsak a lelkészek, hanem különböző foglalkozási területeken élők és ott komoly szavuk lett, becsületes igazszavú életet éltek, s tisztességes munkával tisztességes családdal. Azért ez úgy gondolom ez egyfajta jó politika és talán még nagyon sokaknak kellene ilyen változáson keresztül menni.

Az a célunk, meg a programunk is hogy az Isten vezetésére figyeljünk, az Ige vezetésére. A neki átadott élet az élet értelmes formája, amit benne élünk, most is ugyanaz.

Vannak-e konfliktusaitok ma amiatt, hogy ilyen szolgálatot végeztetek?

Ugye nem vagyunk lelkészek, nem vagyunk e tekintetben hivatalosan

tanult emberek, és evangélizálunk. Nem akarjuk, de hívnak az ország sok részébe, sőt Szlovákiába is többször hívnak, most is van egy meghívásunk a következő hetekben egy hetes konferenciát tartani, és van aki támad bennünket, mondván, hogy tanulatlan emberek vagyunk és mért vállalunk ilyen evangélizációs szolgálatot. Mi is némileg félve tesszük, az ilyen vádakkal szemben, de az Isten elhívása és küldése alapján nem tehetünk mást.

Van-e valami - Margitka - ami az életedben azt a szükségét, hogy te higgy Jézus Krisztusban, igazolja?

Az én életemben minden igazolja, hogy szükséges, hogy én Jézus Krisztusban higgyek. Nem tudnék élni, egyszerűen úgy érzem, hogy nem tudnám – nem csak az élet nehezeit, a búcsúzásokat vagy más harcait az életnek nem tudnám Jézus nélkül, de az örömeimet sem tudom elképzelni, hogy minek lehetne igazán örülni, ami maradandó öröm, úgyhogy én azt hiszem Jézus nélkül nem tudnék élni.

Kicsoda neked Jézus Krisztus? – Gyuszi.

Ő az én Megváltóm, Ő az én szerelmes Barátom.

Várod őt, hogy ő valóságban visszajön? És közel van ez a visszajövetel?

Igen várom őt, sok jele van ennek az életemben, de valahogy most, jelen pillanatban a szolgálataimban nem ez a fő jellemző, hanem az, hogy most élek vele, az, hogy most tudom, vannak emberek, akiknek szükségük van a bűnbocsánatra, és meg kell nekik mondani, hogy merre van az út a menny felé. Most engem főleg ez foglalkoztat. Várom Jézust is vissza, de most szeretném közölni, mutatni az utat másoknak, hogy lehet bűnbocsánatot kapni. A keresztet szeretném megmutatni, azt a mérhetetlen szeretetet, ahogy Jézus vállalta a bűneink büntetését. Ezt szeretném mutatni, ez tölt el most főleg engem.

Van ami arra mutat, hogy itt meg kellene ijedni?

Igen, nagyon sok természeti katasztrófát is látunk magunk körül, az embereknek a bűnben való elmélyülését és még mélyebbre süllyedését látom, és tudom, hogy ennek vesztes következménye lesz, és éppen ezért az evangélizáció a leglényegesebb szolgálati területem az Ő elhívása és küldése alapján.

Most nagyon sokan vannak konferencián. Ma már a nyitott politikai tér azt is jelenti, hogy a gyülekezetek, közösségek nagyon sokfelé tarthatnak ilyen heteket, mint amilyen itt is ez a szentendrei. Van-e valami üzeneted a táborozóknak, fiataloknak és idősebbeknek egyaránt?

Az, hogy minden, amit élvezhetnek a közösségben, a testi pihenésben, mindenképpen felett az Ige legyen a legfontosabb, mert abban van az élet! Én azt mondom, hogy Jézus Krisztust megtalálni, Jézus Krisztust megélni, Jézus Krisztusba kapaszkodni, ez a legfontosabb a konferenciákon is és az életben is.

„Dicsérjétek az Urat ! Milyen jó Istenünkről énekelni,
milyen gyönyörű a szép dicséret.”
(Zsolt 147,1)

Énekek:

- 38 A tegnap terhe már a tegnapé
- 38 ABBÁ, mennyei Atyám
- 39 Áldásoddal megyünk
- 39 Boldog öröm
- 40 Csend van bennem
- 49 Csendes éjszaka
- 41 Dalolja a szíved örömmel
- 42 Egy szív érettem dobogott
- 41 Jézus az életem megváltója
- 58 Jézus életem, erőm, békém
- 43 Jézus, te égi szép
- 42 Jöjj mihozzánk Jézus
- 44 Keressétek az én orcámat
- 45 Legyen csak úgy
- 45 Minden mi él
- 58 Ne félj, ne aggódj!
- 48 Ó, terjeszd ki
- 47 Oh, forrongó, gazdag árja
- 46 Olyan jó élni Isten műhelyében
- 49 Rád bízom
- 50 Semmi felől ne aggódjál
- 51 Szeretnék énekelni néked
- 43 Szívem örömmel van tele
- 52 Szívem zeng a nagy csodáról
- 44 Tégy engem tisztává
- 54 Tégy Uram engem áldássá
- 53 Tüzed, Uram Jézus
- 54 Új szövetséged
- 57 Uram, te jól ismeresz engem
- 55 Vágyom melletted élni
- 37 Vár ránk az élet forrása
- 58 Vele kezdek minden reggel
- 56 Velem vándorol utamon Jézus
- 55 Zengjünk dalt az Úrnak

Vár ránk az élet forrása

Bartha Tibor

D A hm D/C

1. Vár ránk az é - let for - rá - sa,
2. Meg - pi - hen Ná - la a ván - dor,
3. Té - ged is vár még a For - rás,

4 G em A A A⁷

nem bo - lyon gunk e - gye - dül.
hús vi - ze szom - jat is olt.
hús vi - ze út - ra - va - ló.

8 D A hm D/H /A

Szí - vün - ket Jé - zu - sa vár - já,
El - mú - lik bá - na - tod ár - ja,
E - gyet - len é - let - meg - ol - dás,

12 E⁷/G[#] A D A

lel - künk már nem me - ne - kül.
köny - nyű - vé vá - lik a gond.
té - ged is hív még a Szó.

ABBÁ, mennyei Atyám

ABBÁ, mennyei Atyám,
Küldj áldást, záport ma is rám,
Őrizz meg a gonosztól, a hamis gondolattól,
Tartsd meg fehéren a ruhám!

Kérlek ABBÁ, Atyám, most nézz le rám,
Hogy el ne veszítsem mennyei koronám.
Segíts nekem, mert erőtelen vagyok,
Elestem, de menni akarok.

ABBÁ, mennyei Atyám, vezess a győzelem útján,
Ne engedj eltévednem és pusztulásba mennem,
Te vigyázz harcaimban rám!
Kérlek ABBÁ, Atyám, most...

A tegnap terhe már a tegnapé

A tegnap terhe már a tegnapé.
A holnap árnya még a holnapé.
Minden új reggelen,
örök útitársam köszönhetem:

Jó reggelt, Uram Jézus!
Jó reggelt, Öröm!
Jó reggelt, Békesség!
Jó reggelt, Kegyelem!

Áldásoddal megyünk

Áldásoddal megyünk, megyünk innen el,
Néked énekelünk boldog éneket.
Maradj mindig velünk, ha útra kelünk,
Őrizd életünk mindennap!

Mindennap dicsérünk Téged, jó Uram!
Néked énekelünk vígan, boldogan.
Maradj mindig velünk, ha útra kelünk,
Őrizd életünk mindennap, mindennap!

Boldog öröm

Boldog öröm, hála özön árad szívemen át.
Jézus szeret, lelke vezet minden nehezen át.
Látom lába nyomát az úton, látom keze jelét.
Látom gondoskodó figyelmét, látom szeretetét,
ezért hát...

Boldog öröm, hála özön árad szívemen át.
Jézus szeret, lelke vezet minden nehezen át.
Érzem szava hatását bennem, érzem az erejét.
Érzem szeme, hogy átvilágít, érzem tekintetét.

Boldog öröm, hála özön árad szívemen át.
Jézus szeret, lelke vezet minden nehezen át.

Csend van bennem

Csend van bennem és emlékezem,
képe a múltnak ím, megjelen:
vétket látok, s gondozó kezet,
szennyből, a sárból mind kivezet.

*R: Mért szeret Isten, mért szeret még,
hogyan lehet, mért nem mondja ki; elég.
Féltő karja újra átölel,
Megtört kezéhez szívem közel.*

Csend van bennem és emlékezem,
mily sok ajándék, nagy kegyelem,
mily sok áldás, mily sok türelem,
kísérte végig az életem. **R.**

Csend van bennem és emlékezem,
sokszor volt könnyes mindkét szemem,
oly sok bánat, fájdalom is ért,
hosszá futottam irgalomért. **R.**

Csend van bennem és emlékezem,
hála, dicséret él szívemen,
hogy köszönjek múltat és jelent,
holnapom védő, őrző kezet. **R.**

Dalolja a szíved örömmel

Dalolja a szíved örömmel,
dalolja, hogy szeret az Úr.
Maradj mindig mellette, öröm élni Ővele:
Dalolja a szíved, hogy szeret az Úr.

Dalolja a szíved örömmel,
dalolja, hogy szeret az Úr.
Szava legyen teneked, mindennapi kenyered:
Dalolja a szíved, hogy szeret az Úr.

Dalolja a szíved örömmel,
dalolja, hogy szeret az Úr.
Hirdesd vígan szerteszét,
Jézus mellett élni szép:
Dalolja a szíved, hogy szeret az Úr.

Jézus az életem megváltója

Jézus az életem megváltója,
bűnömért adta magát,
szívem övé, mindig néki, s róla
zengem a hála dalát.

Egy szív érettem dobogott

Egy szív érettem dobogott,
Egy szívben nagy fájdalom volt,
Egy szív érettem szenvedett,
Egy szív érettem megrepedt.

Egy szívben nagy szájalom élt,
Egy szív szerette a szegényt,
Egy szívben nem volt semmi folt,
E szív Jézusom szíve volt.

Ha szívedre búbanat száll,
Jöjj Jézushoz, mert szíve vár.
E szívben van számodra hely,
Jöjj szíved itt békére lel!

Jöjj mihozzánk Jézus

Jöjj mihozzánk Jézus, légy köztünk, s velünk.
Áldásodra várunk, hisz áldás kell nekünk.
Kívánjuk, hogy úr légy perceink felett.
Kívánjuk, hogy legyen bennünk hála, szeretet!
Ehhez kérjük erőd és szent lelkedet,
hogy szívből mondjunk Néked hálaéneket.

Jézus, te égi szép

Jézus, te égi szép, tündöklő fényű név,
Legszentebb itt alatt, e föld ölén.
Benned van irgalom, terólad zeng dalom,
erőd magasztalom, ragyogj felém!

Az élet száz veszély, én lelkem, mégse félj,
Míg ő hord karjain, hű Mestered!
Elhagynak emberek, mit árt, ha ő veled,
Töröld le könnyedet: Jézus szeret!

Akaratod nekem mutasd meg szüntelen,
Ne rejtse el, mesterem, tetszésedet!
Alázattal tele, had merüljek bele,
Hisz idegenben jár itt gyermeked.

Tisztíts meg teljesen, szentelj meg, hadd legyen
Fényedből fénysugár az életem,
Míg a homályon át a lelkem otthonát,
Világosságodat elérhetem.

Szívem örömmel van tele

Szívem örömmel van tele,
szívem örömmel van tele,
mert Jézus a legjobb barát,
jőjj zengjünk néki víg halleluját!

Keressétek az én orcámat

Keressétek az én orcámat szüntelen,
szüntelen, szüntelen.
Kívánjátok az én erőm, mely védelem,
néked is, gyermekem.
Keresem a te orcádat, Uram Jézus, királyom.
Fájdalom, de bűneimtől oly sokszor nem találok.

Keressétek az én orcámat...
Kívánom a te erődet, Uram Jézus, királyom.
Mégis néha saját erőm kudarcát kell bevárnom.

Keressétek az én orcámat . . .
Kereslek Jézus magamban, erőd, orcád, életed.
Szeretném, ha tetteimben hordozhatnám képedet.

Tégy engem tisztává

/:Tégy engem tisztává, tégy engem tisztává, Jézus!:/
Nyisd meg szemem világát, hogy lásson téged, te hű,
s ne lásson tenálad szebbet, és legyen utált a bűn!
/:Tégy engem tisztává, tégy engem tisztává, Uram!:/
Mutasd meg ösvényedet, hogy ne tévelyedjem el,
és ezer veszélyen által tehozzád juthassak el!
/:Tégy engem tisztává, tégy engem tisztává, kérek!:/
A Sátán karmaiból erővel szabadíts meg,
az én lelkemet a bűntől hit által te tisztítsd meg!

Legyen csak úgy

Legyen csak úgy, ahogyan te kívánod.
Legyen csak úgy, ahogyan akarsz.
Legyen csak úgy, legyen csak úgy,
Minden csak úgy, ahogyan akarsz.

Csak te tudod, mi a jó, mi az érték.
Csak te tudod, mi a jó nekem itt.
Csak te tudod, csak te tudod,
Hogy mi a hasznos a jó nekem itt.

Nem harcolok, megadom magam néked.
Nem harcolok, leteszem kezemet.
Nem harcolok, nem harcolok,
Szégyenkezve leteszem kezemet.

Nem szabom már a kezéd hova érjen.
Nem szabom már, vigye véghez a jót.
Nem szabom már, nem szabom már,
Vigye csak véghez a kezéd a jót.

Minden mi él

Minden mi él, csak téged hirdet.
Minden dicsér, mert mind a műved.
Azzal, hogy él, azt zengi néked:
Dicsérlek én, dicsérlek téged.

Dicsér az ég, nap, hold és csillagok,
Fény és sötét, nap, éj és hajnalok.
Dicsér a szél, felhő és hóvihar,
A víz, a tűz megannyi tiszta dallal.

Dicsér a föld, dicséri szent neved.
Mint jó anyánk táplál, s ad eledelt,
Virág, gyümölcs, zöld fű, fa, hegyvidék,
Tó és folyó, síkság, és büszke bérc.

A nagy világ létevel énekel.
Szavunkra vár, hogy hangja dal legyen.
Zengjük tehát ég és föld énekét,
Zengjük velük: nagy Isten áldott légy!

Minden dicsér...

Olyan jó élni Isten műhelyében

Olyan jó élni Isten műhelyében,
Ott formáltatni hűséges kezében
Kemény vésővel, döngő kalapáccsal,
Szerető, szelíd, szent simogatással.

Látni, hogy íme, szobrok száza készül,
Néhány vonással naponta egészül.
A Mester keze percre sem pihen meg.
Eszközei munkálnak, nem pihennek.

Tudni, hogy kemény, ormótlan kő voltam,
Akaratára soha nem hajoltam,
Dacos énemről lepattant a véső,
És hálát adni, hogy még most se késő.

Csodálni őt, amint szeretve fárad,
Amint nem sajnál drága életarat
Od'adni értem és od'adni másért:
Egy megtörésért, hozzáfordulásért.

Csodálni Őt, ki annyi büszke lelket
Szeretetével örök rabul ejtett.
Sziklatömböket döntött le a porba,
Hogy átformálja szépséges szoborba.

Csodálom Őt, Csodálom Őt.

Oh, forrongó, gazdag árja

Oh, forrongó, gazdag árja,
Megváltónk szerelminek!
E rohanó, boldog árba',
Elmerülök és hiszek!
Jézusom, Isten Báránya,
Áldozatod rám is áll.
Eltakar kegyelmed árnya,
S rám a szentek szentje vár!

Harsogó hullámverése
 Zúgjon e világon át.
 Hogy a mindenség megértse
 A kereszt hívó szavát!
 Jézusom, Isten Báránya,
 Áldozatod rám is áll.
 Eltakar kegyelmed árnya,
 S rám a Szentek szentje vár!

Oh, hogy minden bűnös lelket,
 Kit megváltál véredden.
 Győzhetetlen, nagy szerelmed
 Vissza, Atyjához vigyen.
 Jézusom, Isten Báránya,
 Áldozatod rám is áll.
 Eltakar kegyelmed árnya,
 S rám a szentek szentje vár!

Ó, terjeszd ki

Ó, terjeszd ki Jézusom, oltalmazó szárnyad,
 És csitíts el szívemben bút, örömet, vágyat!
 Légy mindenem, légy fényem: sötéten jó az éj.
 Nagy irgalmadból élnem, szüntelen te segélj!

Ó, mosson meg az értem bőven hullt drága vér!
 Új lélekért könyörgök, újjult akaratért.
 Kicsik, nagyok mind kérünk: őrködj vigyázva ránk!
 Békességedbe térünk: te áldd meg éjszakánk!

Csendes éjszaka

Csendes éjszaka, néped kérő szava
Bizalommal fordul tehozzád:
Adj, Uram, jó éjszakát!

Lement már a nap, te őrzöd az álmokat,
Odafenn kigyúlnak a csillagok,
Isten szeme ránk ragyog.

Bocsásd meg a vétkeket, oldozd fel a bűnöket!
Mindenkit elérő szent kezed,
Tisztítsa lelkemet!

Áldd meg népedet, dicsérjük szent neved,
Áldásod, kegyelmed elkísér,
Mindig a szívünkben él.

La-la-la-la...

Rád bízom

Rád bízom, rád bízom a nehéz napokat rád bízom.
Rád bízom, rád bízom a fényes napokat is.
Sorsom legyen a te kezében,

Biztos helye van a féltő szívedben, ezért hát: rád bízom, Rád
bízom a nehéz napokat rád bízom.
Rád bízom, rád bízom, a fényes napokat is.

Nem félek, nem félek, ha volna mitől is, nem félek.
Nem félek, nem félek, de kérem az erődöt.
Támaszt keresek az erődben,

Vigaszt a szomorú, nehéz időkben, ha lesznek.
Nem félek, nem félek, ha volna mitől is, nem félek.
Nem félek, nem félek, de kérem az erődöt.

Reménység, reménység, a holnap felől is reménység.
Reménység, reménység megtart, ha jön a kétség.
Fény lesz ott, ahol ma sötétség,

Élet, ott, ahol ma reménytelenség, ezért hát
Reménység, reménység, a holnap felől is reménység.
Reménység, reménység megtart, ha jön a kétség.

Semmi felől ne aggódjál

Semmi felől ne aggódjál, él az Isten és szeret.
Hálaadó könyörgésben, tárd fel néki szívedet.

És az Isten békessége, minden értelem felett,
Megőrzi az Úr Krisztusban: gondolatod, életed.

Szeretnék énekelni néked

Szeretnék énekelni néked,
Uram, te nyisd meg ajkamat,
Hogy mindig szent legyen az ének,
Amely szívemből felfakad.

Hadd zengjem el, hogy százszor áldott
Keresztednél, ki megpihen,
Hadd zengjem el, hogy megtalált ott
S békére lelt az én szívem.

Szeretném énekelni másnak,
Hogy néked énekelni jó,
Hogy életünk bús lázadás csak,
Míg el nem ér az égi szó.

Azt zengeni, a szót, a szódat,
Mely életet adott nekem!
Szeretnék énekelni Rólad
Halálig engedelmesen.

Szeretnék énekelni néked
Folyton, ameddig itt leszek,
Szeretnék hangot adni, szépet,
Mikor lelkemhez ér kezed.

Szívem zeng a nagy csodáról

Szívem zeng a nagy csodáról,
Krisztusról, ki nálam járt.
Megtudtam, hogy énmiattam,
Golgotán halt kínhalált.
Igen, én is zengek róla,
S térdre hullva áldom őt,
Szentekkel majd együtt, nála
A kristály-tenger előtt.

Elveszett voltam, halál várt,
Bűnben éltem céltalan.
Boldogságot nem találtam,
Úztem bár, de hasztalan.
Igen, én is zengek róla...

Összezúzott testem, lelkem
Elgyengült, s így bűnösen
Két kezébe roskadtam le,
S néki adtam életem.
Igen, én is zengek róla...

Ó de most, hogy újra élek,
Napjaimnak célja van:
Szolgálni a menny Urának,
Víg örömmel boldogan.
Igen, én is zengek róla...

Tüzed, Uram Jézus

Tüzed, Uram Jézus, szítsd a szívemben,
Lángja lobogjon elevenebben!
Ami vagyok és mind, ami az enyém,
Tartsd a kezedben, igazi helyén!
Életem kútja, örök örömem,
Fény a sötétben csak te vagy nekem.
Hallod imám és bármi fenyeget,
Nem hagy el engem, tart a te kezed.

Szorogat a Sátán, de te velem vagy,
Hú Szabadítóm, aki el nem hagy.
Ennek a világnak fekete egén,
Lényed a csillag, sugarad a fény.
Életem kútja, örök örömem,
Fény a sötétben csak te vagy nekem.
Hallod imám és bármi fenyeget,
Nem hagy el engem, tart a te kezed.

Jön az örök nap már, közeledik ő,
Mennyei honba hazavinni jó.
Röpke pillanat, míg tart a keserű,
Krisztus elém jön, s örök a derű.
Életem kútja, örök örömem,
Fény a sötétben csak te vagy nekem.
Hallod imám, és bármi fenyeget,
Nem hagy el engem, tart a te kezed.

Új szövetséged

Új szövetséged elfogadom,
Magam egészen odaadom,
Nem tartok semmit, legyen tiéd,
Félelmeimtől irgalmad véd!

Áttört kezedbe kezem teszem,
Ne engedd, kérlek, ha elveszem.
Láncolj magadhoz örökre már!
Nincsen itt részem, nincs ami vár.

Hű lenni nékem, tudom nehéz,
De szívem lássad, hű lenni kész.
Járva az utam, ha megbotlanék,
Emelj magadhoz keresztedért.

Tégy Uram engem áldássá

Tégy Uram engem áldássá,
Lelkedet úgy várom.
Tedd Te a szívem hálássá,
Hogy Neked szolgáljon!
Bárhová küldesz, ajkamról
Zengjen az új ének:
Tégy Uram engem áldássá,
Oly sok a bús élet!

Vágyom melletted élni

Vágyom melletted élni, Jézus,
Csendben veled beszélni, Jézus,
Békét, üdvöt remélni, Jézus!
Segíts, hogy úgy legyen!

Vágyom utadon járni, Jézus,
Érted csatába szállni, Jézus,
Gyáván meg nem hátrálni, Jézus!
Segíts, hogy úgy legyen!

Vágyom jobbodnál állni, Jézus,
Fénylő orcádat látni, Jézus,
Téged örökké áldni, Jézus!
Segíts, hogy úgy legyen!

Zengjünk dalt az Úrnak

Zengjünk dalt az Úrnak,
Zengjünk dalt az Úrnak,
Imádjuk és dicsérvük őt.
Rajta vígan mindnyájan,
Imádjuk és dicsérvük őt.
Jóságáért dicsérvük őt,
Irgalmáért dicsérvük őt,
Énekszóval dicsérvük őt.
Imádjuk és dicsérvük őt.

Velem vándorol utamon Jézus

Velem vándorol utamon Jézus,
Gond és félelem el nem ér.
Elvisz, elsegít engem a célhoz,
/:Ő a győzelmes, hű vezér :/

Velem vándorol utamon Jézus,
Ott az oltalom hű szívéen.
Ha a szép napot fellegek rejtik,
/: Ő az életető, tiszta fény.:/

Velem vándorol utamon Jézus,
Bár az út néha oly sötét.
Soha nincs okom félni a bajtól,
/: Amíg irgalmas karja véd.:/

Velem vándorol utamon Jézus,
Ez a vigaszom, baj ha jó.
Bármi súlyosak rajtam a terhek,
/: Segít hordani, ott van ő.:/

Velem vándorol utamon Jézus,
Túl a sír sötét éjjelén.
Fenn a mennyei, angyali karban.
/: Nevét végtelen áldom én.:/

Uram, te jól ismeresz engem

Uram, te jól ismeresz engem,
Mindent jól lát a szemed,
Valamit gondol a szívem, te mindjárt észre veszed.
Hála tölti be szívemet, szeret az Úr, nagyon szeret.

Uram, te könyörölsz rajtam,
Mert a te irgalmad nagy,
Ha szóra sem nyílik ajkam, megértesz, mert Atyám vagy.
Hála tölti be szívemet...

Uram te felemelsz engem,
Amikor gyenge vagyok,
Hitem is megújul bennem, olykor, ha meglankadok.
Hála tölti be szívemet...

Uram megváltottál engem,
Érttem is ömlött a vér,
Jézus ott fenn a kereszten, meghalt a bűneimért.
Hála tölti be szívemet...

Magam rád bízom egészen,
Hű Uram, én Istenem,
Örömben, bánatban, vészben, te légy nekem mindenem.
Hála tölti be szívemet...

Ne félj, ne aggódj!

Ne félj, ne aggódj! Ne sírj, ne bánkódj!
 Ha tiéd Isten, tiéd már minden.
 Ne félj, ne aggódj! Ne sírj, ne bánkódj!
 Elég Ő néked.

Vele kezdek minden reggel

Vele kezdek minden reggel, vele élem új napom.
 Vele könnyebb minden terhem, velem érzem utamon.
 Szeme látja minden léptem, keze megvéd, ha kérem.
 Közelében már nem félek, igazán csak ott élek!
 Vele kezdek harcot újra, ha az ördög támadna.
 A nevétől félve, futva menekül a vég fia.
 Menedék e név számomra, a veszélyben oltalom.
 Vele győztes minden harcom, erejében bízhatom!
 Ha napomnak végét zárom, ha az est leszáll reám.
 Nagy örömmel újra látom, keze hogy vigyázott rám.
 Ha szívem hűtlen volt néha, szomorúan nézte el.
 Olyan jó volt benne élni, a szívéhez szív - közel!

Jézus életem, erőm, békém

Jézus életem, erőm, békém.
 Jézus társam, örömöm.
 Benned bízom, te vagy az Úr.
 Már nincs mit félnem, mert bennem élsz.
 Már nincs mit félnem, mert bennem élsz.

„Hálát adok az én Istenemnek,
valahányszor megemlékezem rólatok...
meg vagyok győződve arról,
hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát,
elvégzi a Krisztus Jézus napjára...
szívemben hordozlak titeket...”
(Fil 1,3,6-7)

1959 - Egyelőre szabad ég alatti konyha, s lányok, asszonyok serénykednek:
Ablonczy Emőke, Takács Magdi, Kele Júlianna, Kele Baba, Vándorné Margitka,
Kádárné Zsuzsika, és a háttérben a kis Vándor Hajni

1959 – Íme, a nagy mű, alakul a teraszosítás

1959 – A dolgos férfibrigád – készül a hegyoldalba vájt terasz, s rajta az épület állnak: László Gábor, Vándor Gyula, Michna Ferenc, Mózes Sándor, ülnek: Kokaveczi Tibor, Michna Ottó, ismeretlen, Kádár József

1959 – Az óriási erőfeszítés eredménye, kész a ház

1959 – Kerítés még nincs, a sátor kifeszítve, Vándor Gyula serényen munkálkodik

1959 – Gulyás Sándorné Erzsike néni, 6 csemetére vigyáz, közöttük a Vándor lányokra

1963 – Ablonczy Dani, Harkai Feri, Míchna Ottó, Ablonczy Zsolt, Ablonczy Laci, Bors Laci, Dalmady Ákos, Siklósi Jóska és Szamosközi Zoli, egy finom dinnye társaságában

1963 – Lányok és fiúk őszi kirándulása Szabadságforrás környékén

A 60-as évek eleje – Ablonczy Dániel, Fodorné Jutka néni, Gulyásné Erzsike, Séráné Éva

A 60-as évek közepe, Ablonczy Dániel a gondnokházaspárral, László Gábor és Sárika

A 60-as évek közepe, családheti résztvevők

A 60-as évek közepe, családhétén, László János presbiter kedves asszonyok körében, balról jobbra : Czigléczki Eszter, Varczeka Éva, Hatvani Károlyné, Fodorné Jutka néni.

1968 – Fiúk hete, középen Vándor Gyula, a hátsó sorban egy kedves német vendég: Horts úr.

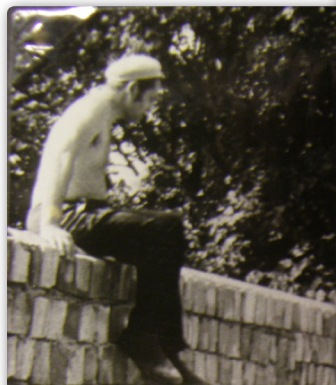

1973 – Fiúk hete, közöttük két fiú, akik ma már nincsenek köztünk : Vass Dezső és Kokaveczi Tibi.

„Zsák a foltját...” - A 70-es évek elején, mérnökeink: Nagy Béla, Füle Lajos, Illés László

A 70-es évek közepe,
missziói gondnokunk
és a misszió embere:
Füle Lajos és Vándor
Gyula

1978 – Készül a
tégglából való épület
- Bartha Sándor a
falon, ismeretlen,
Ablonczy Kálmán,
László János, és
Séra Sándor

1977 – Fiúk hete, kedves vendégekkel : Michna Ottó, Nagy Béla, Végh Tamás, Ablonczy Dani

1979 – Lányok hete, férfi vigyázókkal : Labancz Károly, Vándor Gyula, Verpeléti Antal

1989 – Apák gyermekkel – Laci és gyermekei Andris és Csabi, Kálmán és gyermekei Dávid és Ádám, Pali és lányai Timi és Nomi

A 80-as évek második fele
- A nyugalmazott lelkész,
Ablonczy Dániel vendégként
érkezett a lányok hetére,
Vándorné Margitka fogadja

jobbra fent: 1988 – Házaspárok házashét-
végén – Kun Elemér és Ica, Demény Feri és
Ibolya, Siklósi József és Ica, Ablonczy Kálmán
és Éva, Ablonczy Pál és Margit, Mészáros Lajos
és Ili, Bogyó Laciék erdélyi rokonai, Bogyó
László és Hajni, Csákay Gyula és Éva, Nagy Béla
és Eszter, Bogyó Feri és Panni

jobbra lent: 1983 – Közös szív, azonos
pulóver – Gyermekheti szolgálók - Elől:
Séráné Éva, Bartha Anikó, Bartha Klári,
Ablonczy Margit, Nagyné Eszter, Magyaródi
József és felesége Ildikó, Nagy Eszter.
Hátul: Cödöllei Károly és Schliszka Csaba

1991 – Ifi hét, középen a keveses munkatárs : Jókainé Margit; néni

1990 – Gyuszi bácsi egy igazi, s egy „fogadott” unokával, Bogdyó Csabi és Ablonczy Judit

1992 – Gyermekhét, növekvő gyermekeinkkel, munkatársakkal

1993 – Presbiteri csendesnap családhéten, kilátogató presbiteraink

1998 – Családhet, énekes-zenés ébresztő: Magyaródi József, Bruckner Béla, Ságghy Benő, Ságghy Zoli, Vándorné Margitka, Kun Móni, Magyaródiné Ildi

balra lent: 1998 – Családhet, háttérben a később leégett faház, annak lépcsőjén többek között Vándor Gyula, utoljára a Forrás mellett, néhány héttel később, a piliscsabai ifjúsági héten, váratlanul „elszólítottunk közülünk”

2005 – A legnagyobb gyermekek hetén, szolgálókkal

2005 – Ifi hét, lányok és fiúk együtt, kedves munkatársakkal

2007 – A legkisebb gyermekek hetének vezetője, Nagyné Eszter

balra lent: 2007 –
A legnagyobb
gyermekek hetének
segítői, a „fejek sor-
rendjében”, balról
jobbra: Kiss Domonkos,
Magyaródi Zsófi,
Ablonczy Noémi,
Bogyóné Hajni,
Pénzes Laci,
Ablonczyné Margit,
Magyaródiné Ildi,
Kokaveczné Rózsika,
Berényi Richárd,
Osán János,
Ablonczy Dávid

2006 – A vendég a gondnokházas pár az ifi héten : Kovács Attila és felesége, Kati

2007 – Ifi hét

2007 – Pénzes Laci,
minden gyermekhét
kedves munkatársa
és vendége

2007 – Áldottak : Nagy Eszter – Barnabással, Tihanyi Lilla - Bendegúzzal

2007 – A 90-es éves elejétől az ifi hetek örökös munkatársai: Schliszka Csaba és Eszter

2004 – Életképek I. – Asztalitenisz – Megunhatatlanul, körbe-körbe, Kulcsár Bencével

2007 – Életképek II. - Gyermekhetek – „Felépítjük, olyan magasra, amíg csak tudjuk”
– A biztonsági „szolgálat”: Ablonczy Dávid

2007 – Életképek III. – Középkorú gyermekek hete – Matt 2 lépésben ? Abrók István és Nagy Barnabás

2007 – Életképek IV. – Fiúhét – Foci, minden mennyiségben, megunhatatlanul

2008 – Életképek V. – Pele – Minden évben találkozunk –
Van aki csodálja, van aki fél tőle...

2007 – Életképek VI. – Konyhaművészek a középgyermekhétén – Éva néni,
Viki néni, Ili néni

2007 – Életképek VII. – Évközbeni gyermekdélután a Forrásnál – A tűz mellett...

2008 – Életképek VIII. – A tűz mellett mindent jobban értünk, s mennyi-mennyi vallomás és ének...

Mindannyian szívesen emlékezünk Szabadságforrásra:

id Ablonczy Dániel	Ágoston Dániel	Bárányos Gábor
Ablonczy Dánielné	Ágoston Zsuzsanna	Bárányos Péter
Ablonczy Emőke	Bak Denise	Benke Bálint
Ablonczy Dániel	Bak Patricia	Benkő Mónika
Ablonczyné Bartha Katalin	Bakay László	Berényi Richárd
Ablonczy Katalin	Bakó Károlyné	Berki Mária
Ablonczy Emőke	Bakos Dániel	Berta Ágnes
Ablonczy Anna	Bakos Dávid	Berta Zoltán
Ablonczy Réka	Balázs Károly	Bese Annamária
Ablonczy Etelka	Balázs László	Bese Bernadett
Ablonczy Zsófia	Balla Péter	Berzétei László
Ablonczy Zsolt	Balla Tibor	Berzéteiné dr Vass Anikó
Ablonczyné Harkai Eszter	Balla Pálné	Berzétei Klára
if Ablonczy Zsolt	Balla Eszter	Berzétei Ilona
Ablonczy Balázs	dr Balla Judit	Bécsi Bea
Ablonczy Eszter	Ballai Zsolt	Bicskey Bálintné
Ablonczy Anna	Balogh Éva	Bihari Márk
Ablonczy László	Bandi Renáta	Bíró István
Ablonczy Gábor	Bar Soma	Bíró László
Ablonczyné Temesvári Anna	Barcza Wágner Ágnes	Bíróné J. Éva
ifj Ablonczy Gábor	Barcza Andrásné Michna Ágnes	Bíró Dániel
Ablonczy Zsuzsanna	Barcza Dániel	Bíró Zsolt
Ablonczy Pál	Barcza Bálint	Bíró Ádám
Ablonczyné Vándor Margit	Barcza Fanni	Blaskó Miklós
Ablonczy Tímea	Barcza Laura	Blaskó Réka
Ablonczy Noémi	Barna Dániel	Bljugyin Róbert
Ablonczy Kálmán	Barna Emese	Bódiss Géza
Ablonczyné Szamosközi Éva	Bartha József	Bódiss Gézáné
Ablonczy Dávid	Bartha Józsefné	Bódiss Tamás
Ablonczy Ádám	Bartha Sándor	Bódiss Edit
Ablonczy Tamás	Bartha Sándorné	Bódiss Ágnes
Ablonczy Judit	Bartha Tibor	Bocsor Gergely
Ablonczy Áron	Bartháné Ábrahám Katalin	Bogdán Ildikó
Ablonczy (Fodorné) Margit	Bartha István	Bognár Zalán
Ablonczy Julianna	Bartha Zsuzsanna	Bognárné Ferber Ildikó
Abrók István	Bartha Zsófia	Bogyó Anna
Abrók Zsuzsanna	Bartha (Czövekné) Klára	Bogyó László
Ábrahám Ferencné	Bartha Anikó	Bogyóné Vándor Hajnalka
Alföldi Borus Barna	Bartha Zsuzsa	Bogyó András
Alföldi Borus Hanna	Bartha Árpád	Bogyó Csaba
Andráská Gábor	Bartha Máttyás	Bogyó Ferenc
Asztalos Anna	Bálint Cintia	Bogyóné Miklóssy Anna
Asztalos Emese	Bálint Katalin	Bogyó Ágnes

Bogyó Eszter	Csonka József	Endreffy Máté
Borbély Sándor	Cserháti László	dr Erdélyi Judit
Borbély Csenge	Csizmadia Sándor	Erdélyi László
Borbély Kincső	Csizmadia Eszter	Erdélyiné Lakó Nagy Anna
Bordás Lászlóné	dr Dalmady Ákos	Erdélyi László
Bori Tamás	Dancsics Anna	Erdélyi Tamás
Bori András	Dancsics Dóra	Erdős Péter
Boross Sándor	Darab Katalin	Erdős Zsófia
Borossné Ibolya	Deme Csaba	Éles Árpád
Boross Dorottya	Demény Anikó	Ézsiás Eszter
Boross Katalin	Demény Géza	Ézsiás Kata
Boross Sámuel	Demény Ferenc	Ézsölné dr Radnóti Emőke
Bors Margit	Demény Zsófia	Ézsői Mónika
Bors István	Demény Ferenc	Faragó Gyöngyi
Bors László	Demény Katalin	Faragó Ili
if Bors László	Demény Márton	if Farkas János
Bödecs Pál	Demény Gergely	Farkas Margit
Börzsönyi József	Demény Bence	Farkas István
Brandenburg Zsófia	Demény Luca	Farkasné Katalin
Branig Horst	Demény Mónika	Farkas Zoltán
Bruchkner Béla	Dénes Irénke	Farkas Zsuzsanna
Bruchkner Csaba	Dénes Gyula	Farkas Eszter
Burghardt Dániel	Dénes Gyuláné	Farkas Tamás
Burghardt Krisztián	Dénes József	Fazekas Istvánné
Bükk Adrián	Dénes Viktor	Fehér Áron
Bükk Bernadett	Dobó Kálmán	Fehérvári Péter
Bükkösi Miklós	Dobóné Márta	Fehérváriné Orián Júlianna
Bükkösi Miklósné	Dobó Márta	Fejes Yvett
Bükkösi Anna	Dobó Ágota	Fekete Judit
Bükkösi István	Dobozi Sándor	Felecán Richárd
Czégel Sándor	Dobozi Anikó Annamária	Fenyő Dorottya
Czégel Sándorné	Dobráter Tibor	Fenyő Eszter
ifj. Czégel Sándor	Dobráterné Gödöllei Csilla	Fenyő Zsuzsanna
Czégel László	Dobráter Janka	Ferenczi Eszter
Czégel Zoltán	Dodity Noémi	Ferenczi Anna
Czobolya Zsuzsa	Donáth István	Ferenczi Sándor
Csapó László	Donáth Anna	Ferenczi Zsófia
Csáka Erzsébet	Donáth Áron	dr Ferenczi Jenőné
Csáka Gyula	Donáth Benedek	Finta Timea
Csáka István	Dudás Emese	Fodor Lajos
Csáka Katalin	Ecséri Soma	Fodor Dezső
Csige Réka	dr Egerházy Gizella	Fodor Árpád
Csomó Bence	Elekes Csaba	Fodor Attila
Csomó Dorottya	Elekes Katalin	Fodor Balázs

Földvári Ágika	Gödöllei Piroska	Hiller Adrienn
Földvári József	Gödöllei Gábor	Hlavács Regina
Frey Bendegúz	Gödöllei Anna	dr Holtai Margitka
Frey Rebeka	Gönczy Bertalan	Horváth György
id Füle Lajos	Görözdí Péter	Horváth Ágnes
Füle Lajos	Görözdí Miklós	Horváth Gyula
Füle Tamás	Görözdí Zsolt	Horváth Gyuláné
Füle Tamásné Miklóssy Hajnalka	id Göndöcz Pál	Horváth Boldozsár
Füle Balázs	Göndöcz Pálné	Horváth Rebeka
Füle Boglárka	Göndöcz Pál	Horváth Hanna
Füle Imola	Göndöczné Vajda Jolán	Horváth Ildikó
Fülöp Zsófia	Györffy Csilla	Horváth János
Fülöp Ferenc	György Bea	Horváth Gergely
Fülöp Ágnes	Gyuranecz Andrea	Horváth Lilla
Gacs Flóra	Habla Márton	Horváth Tamás
Gajtán Ida	Hajdú Nikolett	Hudák Sándor
Gábor Zsigmond	Handa Zsolt	Hudák Gyuláné
Gábor Zsigmondné	Hankó Mária	Huszár Márta
Gábor Anikó	Hambalkó Tibor	id Illés László
Gábor Róbert	Harangi Éva	Illés Lászlóné
Gál Ágota	Harangi Csaba	Illés Ibolya
Gáncs Krisztina	Harangi Éva	Illés László
Gehl Gábor	Haraszi Zoltán	Inhoff Alexandra
Gehlné Vágány Gabriella	Harasztiné Gulácsi Viktória	Islai Ilona
dr Gémesiné Fodor Judit	Haraszi Máté	Jacsev Jordánka
Gerdai Ferencné	Haraszi Dániel	Jacsev Lajos
Gerdai Rita	Hargita Gyöngyi	Jaczina Fanni
Gerei Hanna	Hargita Péter	Jaczina Manó
Gerei Kata	Hargita Zsuzsanna	Jambrik Gábor
Gerei Tamás	Hargitai Lajosné	Janák Bálint
Géczy Ábel	Hargitai Gábor	Jankela Irma
Géczy Áron	Hargitai Katalin	Jókai Károlyné
Géczy Mirjam	Harkai Ferenc	Józsa Anna
Géczy Ráhel	Harkai Klára	Józsa Józsefné
Ghamudi Jahia Ábrahám	Harkai Tamás	dr Juhász Imre
Gimesi Kinga	Harkainé Boglár Zsuzsanna	Juhászné Judit
Gombi Ágnes	Harkai Anna	Juhász Enikő
Goór Imre	Hatolkai dr Kerek Sarolt Józsefné	Juhász Judit
Goór Imréné	Hegedüs Balázs	Juhász Ágnes
Goór Eszter	Hegedüs Csaba	Juhász Imre
Goór András	Hegyi Krisztián	Juhász László
Göbel Fanni	Herczig Fruzsina	Juhász Anna
Göbel Júlianna	Hermann Ottó	Juhász Emőke
Gödöllei Károly	Heves Balázs	Juhász Máté

Juhász Nóra	Kiss Ágics Ildikó Lászlóné	Kovács Zsigmond
Jungwirth Zsuzsanna	Kiss László	Kovács Péter
Jurányi Klára	Kiss Lászlóné	Kovács Ildikó
Jurányi	Kiss Bálint	Kovács Dániel
Kapitány Anikó	Kiss Tamás	Kovács Zsuzsi
Kádár József	Kiss A. József	Kovács János
Kádár Józsefné	Kiss Katalin	Kovácsné Göndöcz Irénke
if Kádár József	Kiss László	Kovács Irénke
Kádár Orsolya	Kiss Norbert	Kovács Mária
Kádár Tamás	Klucsik Péter	Kovács Márton
Kádárné Petrusa Krisztina	Klucsik Géza	Kovács Pál
Kalapos András	Knapecz Ádám	Kovács Éva
Kalapos Péter	Knapecz Anna	Kovács Márta
Kapinecz Zoltán	Kocsis Gergely	Kovács Jolán
Káplán Nikoletta	Kocsis Péter	Kovács Katalin
Keczán Demeterné	Kókai Ágnes	Kovács Ádám
Kemenyi Eszter	Kokavecz Sándorné	Kovács Dániel
Kemenyi Klára	Kokavecz Ágnes	Kovács Enikő
Kemenyi Judit	Kokavecz Tibor	Kovács István
Kele Júlianna	Kollár Flóra	Kovács Krisztina
Kele Marianna	Koltai Petra	Kovács Miklós
Kele Pál	Komigura Ferdinánd	Kovács Péter
Kelen Balázs	Komonyi Eszter	Kovács Veronika
Kelen Petra	Komonyi Judit	Kovács Zsuzsanna
Kelen Szabolcs	Komonyi Klára	Köllő Alexandra
Kémenes Áron	Kóra Károly	Kulcsár András
Keszthekyi Gábor	Kóra Tamara	Kulcsár Benedek
Kípilla Péter	Kóra Kamilla	Kulcsár Panka
Kípilla Éva	Kóra Sára	Kulcsár Lilla
Király Krisztina	Kóra Péter	Kulcsár Anna
Kiss Jolán	Kóra Domonkos	Kulcsár Márta
Kiss Erzsébet	Kosztai Bálint	Kulcsár Janka
Kiss Mihály	Kovács Zsigmond	Kun Zsuzsanna
Kiss István	Kovács Péter	Kun Elemér
Kissné Füle Juditka	Kovács Kóra Ildikó Istvánné	Kunné Ica
Kiss Gergely	dr Kovács Attila	Kun Mónika
Kiss Domonkos	Kovácsné Skoda Katalin	Kun Mária
Kiss Dóra	Kovács Máté	Kun László
Kiss Anita	Kovács Szabolcs	Kun István
Kiss Hajnalka	Kovács Bence	Kutasi Béla
Kissné Bagyinszky Katalin	Kovács Fruzsina	Kutasi Marika
Kiss Renáta	Kovács László	Kutasi Eszter
Kiss Regina	Kovács Lászlóné Katalin	Kutyey Benjámin
Kiss Noémi	id Kovács Zsigmond	Kutyey Dániel

Kutyej Rebeka	Lévai Miklós	Méhész Botond
Kürthy Livia	Lévai Csaba	Méry Eszter
Kürtösi Ádám	Lévai Vivien	Mészáros Bence
Kürtösi Tibor	Liszkaik Viktoria	Mészáros Dóra
Labancz Károly	Locherer Dávid	Mészáros László
Labanczné Molnár Eszter	Logodiné Takács Mária	Mező László
Labancz Dániel	Lontai Dániel	Mező Lászlóné
Labancz Szidónia Eszter	Lovas Mónika	Mező Tamás
Labancz Domonkos	Luib Eszter	Mező Balázs
Labancz Boróka	Magassy Adrien	Mezősi Tamás
Láposy Anna	Máté Ágnes	Mihályffi Gábor
Lajos Ágnes	Magyaródi József	Mihályffi Miklós
Lajter Sándor	Magyaródiné Kokaveczi Ildikó	Michna Ferenc
Lakner Ádám	Magyaródi Dóra	Michna Ottó
Lakner Katalin	Magyaródi Zsófia	Michna Ottóné
Lakó Nagy József	Major Máté	ifj. Michna Ottó
Lakó Nagy Józsefné	Makrai Áron	Michna Ágnes
Lakó Nagy Marika	Makrai Péter	Michna Krisztina
Lakó Nagy Szőke Erzsébet	Mamleczi Attila	Michna Gabriella
Lányi Péter	Marcziszák Zoltán	Michna Boglárka
László Gábor	Marcziszákné Gödöllei Gyöngyi	Michna Imola
László Gáborné	Marcziszák Boróka	Michna Orsolya
László János	Marcziszák Krisztián	Michna Gyöngyi
László Jánosné	Marcziszák Bence	Mihályfi Gábor
László Károly	Marcziszák Viktória	Mihályné Bors Réka
László Károlyné	Marczy László	Mihály Eszter
László Zoltán	Margittai Gizella	Mihály Tamás
László Tamás	Mári Sándor	Miklóssy Katalin
László István	Mári Sándorné	Miklóssy Ervin
László Éva	Mári Lőrinc	Miklóssy Zsolt
László Csongor	Mári Tekla	Miklóssy Zsoltné
László Gábor	Márkus Eszter	Miklóssy Krisztián
László Balázs	Márkus Barnabás	Miklóssy Alex
László Petra	Marton György	Miklóssy Dániel
László Péter	Marton Imre	Miklóssy Mónika
László Judit	Marton Péter	Mikula Márta
László Ferenc	Márton Olivér	Molnár Sándor
Lei Attila	Máté Péter Pál	Molnár Sándorné
Lei Csongor	Mátraházi Csaba	Molnár Liva Éva Sándorné
Leölkes Katalin	Mátrai György	Molnár Tamás
Leölkes Borbála	Mátrai Fanni	Molnár Mária
Lendvai Mónika	Mátrai Katalin	Molnár Márta
Lendvai Zoltán	Mátrai Zsófia	Molnár Gabriella
Lévai Anikó	Mátrainé Kiss Ilona	Molnár Ildikó

Molnár László	Nyíri Viktória	Pénzes Péter
Molnár Rebeka	Oláh István	Pénzesné Mészáros Erika
Monostori Szimonetta	Oláh Istvánné	Pénzes Ábel
Mónus Mária	Oláh Miklós	Pénzes Boróka
Mótéh Eszter	Oláh Nikoletta	Pénzes Hanga
Morvay Júlianna	Oláh Norbert	Peregi Béla
Morvay Károly	Oláh Zsolt	Peregi Krisztina
Mózes Sándor	Orbán Balázs	Pesti Gergő
Mózes Sándorné	Orbán Dávid	Péter Erika
Muraközy Adrienn	dr Osán János	Petik Gábor
Müller Ákos	Osán Georgina	Petik Viktor
Nagy Ambrus	Ötvös Ildikó	Pintér Balázs
Nagy Anna	Palágyi Zoltán	Pintér Zsófia
Nagy Béla	Palágyi Péter	Poncsák László
Nagyné Eszter	id Pamuk Imre	Posváry Árpád
Nagy Nóra	Pamuk Imréné	Pugner Gábor
Nagy Gábor	Pamuk Katalin	Pugner Péter
Nagyné Karsai Ildikó	Pamuk Imre	dr Radnóti Erzsébet
dr Nagy István	Pamuk József	Radnóti Emőke
Nagy Richárd	Papi Dániel	Rác Jenő
Nagy Ferenc	Papp László	Rác Jenőné Izabella
Nagy Ferencné	Parragh Andrea	Rác Jenőné Gabriella
Nagy Miklós	Páldi András	Rác Dániel
Nagy Dániel	Páldi Nikolett	Rác Zsuzsanna
Nagy József	Páldi Réka	Rác Ferenc
Nagy Barnabás	Pálffi Ferenc	Rác Borbála
Nagy Dénes	Páli Lukács	Rác Róza
Nagy Ivett	Pálóczy Károly	Rác Anna
Nagy Julianna	Pálóczy János	Rác András
Nagy Klaudia	Pálóczy Attila	Rác Gábor
Nagy Pál Tamás	Pávich Zsuzsanna	Rác Ambrus
Nagy Sándor	Pásztor Lajos	Rác Levente
Nagy Zsófia	Pásztor Lívía	Rác Péter
Nagy Lászlóné	Pásztor Szilvia	Rác Sára
Nagy Katalin	Pásztor András	Rádai Kármén
Nakale Andreas	Pásztor Juditka	Rádai Nikolett
Nemeskéri Klára	Pátkai Piroska	Rádai Ruben
Németh Lászlóné	Peres Imre	Rákosi Balázs
Németh Éva	Petrilla Attila	Rákosi Csaba
Németh Veronika	Petrilláné Bartha Enikő	Rákosi Diána
Németh Viktória	Petrilla Janka	Rákosi Noémi
Nyíri Beáta	Petrilla Gara	Rákosi Richárd
Nyíri Bertalan	Petrilla Kende	Rákosi Tamás
Nyíri Lenke	Pénzes László	Ratkai Klaudia

Rostás Klára	Simonyi Anna	Szamosközi Zoltán
Rónainé Kókai Ágnes	Sípos Borbála	Szamosközi Judit
Rónai Katalin	Skotner Vanessza	Szamosközi Péter
Rónai András	Skotner Viktória	Szamosközi Gábor
Rózsashegyi Lukács	Sobor Viktor	Szatmáriné Rádics Ildikó
Rózsashegyiné Asztalos Éva	Soós Eszter	Szatmári Imre
Rózsashegyi András	Soós Tamás	Szatmári Margit
Rózsashegyi Barnabás	Soós Tímea	Szász Ferenc
Rózsashegyi Márk	Soós Katalin	Szász István
Rózsashegyi Máté	Soós Ferencné	Szász Anita
Rózsashegyi Marika	Scheuring Tamás	Szelmayer Ágnes
Rózsashegyi Tamás	Schliszka Csaba	Szerdahelyi Tamás
Rózsashegyi Titusz	Schliszáné Nagy Eszter	Szerdahelyi Jánosné
Rövid Krisztián	Schliszka Soma	Székely Lajos
Sallós Orsolya	Schliszka Sára	Szénássy László
Sághy Benő	Schliszka Borbála	Szikszai Klára
Sághy Benőné	Schliszka Gáspár	Szilágyi Pál
Sághy Zoltán	Schliszka Zsófia	Szilágyi Barnabás
Sághy Emese	Schreiber Anita	Szilágyi Szilveszter
Sámson Norbert	Suhajda Csilla	Szilos Mészáros Zsuzsa Károlyné
Sándor Miklós	Surmann Gyula	Szilos Zoltán
Sándorné Kertai Judit	id Surmann MIKLÓS	Szimcsera Dániel
Sándor Borbála	ifj Surmann MIKLÓS	Szira Tamás
Sándor Márton	Sutus Bóth Irén Ferencné	Szlanka Jánosné
Sándor Benedek	Szabad Dávid	Szluka Krisztina
Sándor Zsófia	Szabad Eszter	Szluka Mihály
Sápi Gergely	Szabóné Erdélyi Hajnalka	Szmrek Sándor
Sápi Nikoletta	Szabó Zsolt	Szombati Zsuzsanna
Sápi Róbert	Szabó Dénes	Szórádi Blanka
Sáska Márton	Szabó Dénesné	Szűcs László
Seltsam Klára	Szabó Dénes	Szűcs Piroska
Séra Sándor	Szabó Attila	Szűcs Lajos
Séra Sándorné	Szabó Andrea	Szűcs Gabriella
Séra Éva	Szabó Ankucz Klára Jenőné	Szűcs Melinda
Séra Tamás	Szabó Kiss Márta Józsefné	Szűcs Gábor
Séra András	Szabó Pencsákné Katalin	Takács Géza
Séra Dániel	Szabó Zsuzsa	Takács Gézáné
Séra Dávid	Szabó Erzsébet	Takács Magdolna
Séra Máté	Szabó Ákos	Takács Erzsébet
Séra Noémi	Szabó Attila	Takács Erik
Séra Péter	Szabó Eszter	Tibor Dávid
ifj Séra Tamás	Szabó Hajnalka	Tihanyiné Szilágyi Ágnes
Siklósi József	Szabó Krisztina	Tihanyi Kristóf
Siklósi Ildikó	Szabó Zsolt	Horváth -Tihanyi Lilla

Tlasadze Rozália	Vadász Vivien	Végh Tamás
Tímár Balázs	Vajda Antal	Végh Anna
Tímár Sára	Vajda Antalné	Végh István
Tóth Péter	Vajda Zsuzsanna	Végh Péter
Tóth Anna	Vajda Péter	Végh Ágnes
Tóth Zsuzsa	Vajda Sándor	Végh Vanessza
Tóth János	Vajda József	Véghné Hambalkó Judit
Tóth Éva	Vajda Anna	Victor István
Tóth Péter	Vajda Ágota	Victor János
Tóth Ibolya	Vancsákné Szabó Katalin	Victor Ábel
Tóth Nóra	Vankó Suhajda Judit Csabáné	Victor Ágoston
Tóth Gyöngyi	Vankó Marika	Victor Éliás
Tóth Erzsébet	Varényi Erika	Victor Lidia
Tóth Anikó	Varga Imréné	Victor Mária
Tóth Dénes	Varga László	Victor Tamás
Tóth Donald	Vargáné Juhász Erzsébet	Víg Erzsébet
Tóth Gergely	Varga Réka	Virágh Ferenc
Tóth László	Varga Eszter	Virág Enikő
Tóth Márton	Varga Mária	Virág Márta
Tóth Melinda	Varga Gábor	Virág Gábor
Tóth Roland	Varga Kohán Mária Istvánné	Virág Sándor
Tóth Vivien	Varga György	Virágh Ferenc
Tóth Zsolt	Varga Ildikó	Virágh Ferenc
Török Csilla	Varga Mária	Völgyesi Péter
Török Mónika	Varga Ágnes	Völgyesi Zsófia
Tóth Judit	Varga Dániel	Wernwr Mária
Tóth Z	Varga János	Zarándi Attila
Trócsányi Katalin	Varga Mónika	Zarándi Attiláné
Trócsányi László	Varga Tamás	Zarándi Katalin
Trócsányi Éva	Vass Éva	Zarándi Attila
Túri Erzsébet	Vass Dezső	Zarándi Ágnes
Túrós Dorottya	Vass Dezsóné	Zatykó András
Tusa Árpád	ifj Vass Dezső	Zeke Ibolya
Tusa Boglárka	Vaszi Lovics Ádám	Zergi Klára
Tusa Márton	Vaszi Lovics Rita	Zombori Kristóf
Tüzkő Andrea	Vándor Gyula	Zombori Zsófia
Urmai Luca	Vándor Gyuláné	Zsiborás Eszter
Utasi Klára	Váradi Violetta	Zuzan Zsófia
Utasi Péter	Verba Ádám	
Vadász Boldizsár	Verba György	
Vadász Csobán	Veres Szilárd	
Vadász Dávid	Verpeléti Antal	
Vadász Gellért	Verpeléti Antalné	
Vadász Levente	Vetőné Erdős Zsófia	

Kispest-Rózsatéri Református Egyházközség

1196 Budapest, Jáhn Ferenc u 107

Lelkész : Ablonczy Kálmán

T: 3780 200 / 06309600431

Email: paplak@gmail.com

Honlap: rozsater.hu

Bankszámlaszám : OTP / 11719001-20233374

Karácsony Sándor Rózsatéri Református Iskola és Óvoda

1194 Budapest, Kisviola u 44 / T: 2829483

Igazgató: Nagy Gábor

Simeon Rózsatéri Öregotthon

1196 Esze T u 123 / T: 2824389

Intézményvezető : dr. Kovács Attiláné